

ורהיא תהילתך

מקבץ מאמרי חיזוק לנשות ישראל הצדקניות
שתפילותיהן מן המטבח, הבית והגינה
עולות ופותחות שערי שמים.

מבית שלהבת - אז נדברו

ושוב הוא מגיע.

הרחוב לובש חג, אויר נקי מתמיד מנשב באויר. אנשים-- סידורי התפלה בידם ממהרים אל בתי הכנסת, עם ישראל ממליך היום את בורא עולם למלך עליהם.

הוא הגיע, ראש השנה.

והיא...

היא גם הגיעה. זאת אומרת- היא הגיעה אל המרפסת... יד אחת אוחזת בבקבוק הדיסה, ויד שניה ב"מוישלה עוזר לגברת נחמה"...

יושבת עם שני זאטוטיה במרפסת. התינוק בוכה, היא מרימה אותו ונותנת לו את בקבוק הדיסה. ובת השלוש מחכה בקוצר רוח לסיפור שהובטח לה...

פותחת את הספר, ומתחילה לספר...

ופתאום מוצאת את עצמה הרחק הרחק מגברת נחמה וממוישלה שעוזר לה...

ומפליגה אל ראש השנה של לפני... כמה שנים זה היה???

אז... אילו ימים נוראים היו אז...

ראש השנה שלה היה ראש השנה. בית כנסת, תפלות, תחנונים ובכיות.

ראש השנה של אז היה יום של קדושה שמורגשת באויר, באוירה. יום של טפח מעל, של הרגשה קרובה כל כך להקב"ה...

ראש השנה! פשוט (?)

ועכשו...

עכשו ר"ה הוא יום של ספרים וסיפורים, טיולים וגניות, וכל מה שיכול להעסיק זאטוטים חמודים ומשועממים...

עכשו, במקום לפתוח מחזור, היא פותחת ספרי ילדים,

ובמקום ללכת לבית הכנסת, היא הולכת לנדנד בגינה ילדים חמודים שזיכה אותה ה' לגדל (או מתפללת שתזכה לכך...)

מרגיעה פעוט בוכה, ובוכה בתוכה, יחד עמו...

לא, חס ושלום! היא לא מתלוננת. מודה לה' על כל ילד וילד, ועל הזכות העצומה שנתן לה ה', אבל---

יודעת שכאן הוא מקומה, זהו התפקיד שהבורא הטיל עליה, וזה מה שהוא דורש מעימה. יודעת, אך מתקשה להפנים...

מתפללת להספיק 'לחטוף' קצת תפלה, לפני שהקטנצ'יק יתעורר, וגם בדקות המועטות הללו מצליחה לא-מי-יודע-מה לכוון...

מדמינת את קולו של בעל התפלה ששנים ארוכות זכתה לשמוע.

מתרפקת על העבר שנראה רחוק מתמיד: "לו יכולתי..." היא חושבת בגעגוע, "לשמוע רק קטע אחד... להתבשם מהניחוח, לנשום את האויר הטהור הזה, להיות במקום

פתיחה: מחשבות של גינה וראש השנה..

כמה מילים על גברת לוי..

פיוט: "והיא (!) תהילתך", בגרסא נשית..

אודות החרוזים והמילים של השיר "והיא תהילתך..."

מחזור לראש השנה

המדריך לש"ץ שבבית...

למה נשים פטורות מתקיעת שופר?

באיזה משרה דוד המלך מתקנא?? במשרת אם!!!!

אני לדודי!!!! האם ה"אני" הזה בכלל קיים?? יוצאים לחיפושים נרחבים...

מקבץ קבלות לאמא היהודיה

ידידי על חטא לאמא של שושי (וגם לשושי בעצמה..)

רוב המאמרים נכתבו בעלון "שלהבת" היו"ל מבית "אז נדברו",

ומייחד פינה של כבוד עבור נשות החיל שבעמ"י.

ניתן לקבל (חוברת זו / עלון שבועי) במייל:

e.shalhevet@gmail.com

לבירור נקודות הפצה של חוברת זו: 0527683095

ספוג התפלות הזה..." הכל יראה אחרת, היא בטוחה...

אבל בינתיים הכל באמת נראה אחרת. ומגיע הבוקר, בוקר של ראש השנה! יום הדין!!!
ושוב התסריט חוזר על עצמו...

והיא בוכה... היום יעברו כל בני מרון לפניו, ומה עימי??? איה אני?!

ופתאם... פתאם היא שומעת קול מתוכה.

"למי נועד ראש השנה? רק ליושבים בבתי הכנסיות ובהיכלי הישיבות ההומים??? רק למתפללים/ות במניינים מאורגנים? לא יתכן.

ראש השנה שייך לכל איש ואשה מישראל. ולא משנה באיזה צומת בחיים הוא/היא נמצאת. אם היא בבית או בגינה, אם היא בבית כנסת או בסלון הבית...

גם לך יש ראש השנה. הוא שם אותך כאן, כי כאן את צריכה להיות.

להיות האמא הכי טובה, לשמוע את סיפורי המתק של בת השלוש על... הכדורים החדשים שהגננת קנתה לגן, ועל היומולדת שלה שכבר-כבר מתקרב... (עוד חצי שנה- זה הכל...) לספר לה את הסיפורים מהספרים שהיא הכי אוהבת, ולתת לה משהו טוב לכבוד ראש השנה.

ואולי גם לספר לה על אבא שלנו שבשמיים שהיום קובע ה-כל. איזה כדורים חדשים יקנו בגן, ומה יהיה ביומולדת שבעוד חצי שנה...

כי הם טהורים כל כך הילדים שלנו, ומבינים הכל. עם התום והטוהר, והעיניים הגדולות ששואלות ורוצות להבין הכל...

ואת כאן, בבית. גם זה נגזר מלמעלה. והתפקיד הזה הוא הטוב ביותר עבורך, אמא יהודיה צדיקה.

כי אם אין גדיים אין תיישים. והגדיים הללו צריכים רועה. ולך! לך נתנו את המלאכה החשובה הזו. לגדל את הדור הבא.

כאן ועכשו.

אמא יהודיה, שתפלותיה אף אם מעטות הכמות הן, אך ערכן רב הוא, ומי ישורנו???
כי **הם** שם, בהיכלים הענקיים, רוחשים וצועקים מקדישים וממליכים ועולה שועתם השמימה.

ואת, כאן, יושבת בשקט... בלי רעש, בלי שרפים וחיות הקודש...

רק קול דממה דקה נשמע...

וברגע של תפלה שהצלחת בחסדיו המרובים למצוא לעצמך, את מתפללת וזועקת ומתחננת וממליכה. גם אם זו תפילה חטופה, גם אם דמעה לא מצליחה לצאת באותם רגעים קצרים של חסד... גם אם ההתרגשות של פעם לא נחתה עליה כאן למול המחזור של תפילת שחרית-מקוצרת-של ר"ה...

ה"מלכויות" שלך זה להמליך את הבורא עליך במקום בו את נמצאת! כאן הוא מקומך! זהו התפקיד שנתן לך ד' ואותו את מקיימת באהבה ובשמחה. כן! קיימי אותו במסירות, מתוך תחושת שליחות קודש. כאן, ודוקא כאן.

והם שם, בהיכלים הענקיים, רוחשים וצועקים ועולה שועתם השמימה. ו---השער סגור.

מה עושים? איך פותחים אותו, את השער?

ואז מגיעה תפילה אחת קטנה, של אשה יהודיה בביתה, תפילה "לא מרשימה" ובלי כוונות מיוחדות ועמוקות. אשה שזוכה לומר את מילותיהם של אנשי כנסת הגדולה. כמה (לא) פשוט. התפלה הזו שלך, בלי מניין ובלי רוב עם, עם או בלי דמעות חמות מעומק לב, עולה השמימה.

היא עולה, ומגיעה הכי קרוב שאפשר...

היא, התפילה הבודדת שלך, בין הביסלי לדיסה, בין הקליקס למגנטים, בין "אמא הוא עשה לי" ל"היא התחילה ראשונה"... בין דמעות תסכול לדמעות של בקשה... בין רצון להיות כעת בבית הכנסת, לבית קבלת רצון ד'- כאן הוא מקומי... התפילה הזו מגיעה ואז... נפתחים אז השערים כולם לפניה.

שערי דמעות לא ננעלו, והדמעות שלך, אמא יהודיה, פותחות שערים, ואז... כל התפלות כולן של עם ישראל המתפללים ברוב עם--נכנסות אז בשטף כנהר שאינו פוסק ומגיעות עד כסא הכבוד.

עד מלך מלכי המלכים ממש.

ויום הכיפורים, גם אז. כשבבית הכנסת המון אדם דומים למלאכים, לבושים לבן, והעולם כולו צחור וטהור...

ואת ממשיכה בנאמנות בביתך לדאוג לעולליך בחמלה ובאהבה, להאכיל ולבנות מגדל מקוביות, לספר ולשמוע... ובין לבין מדי פעם... להתפלל...

עבודתך היא כעבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים. תפלתך, כתפלתו. תפלה קצרה היה הוא מתפלל...

ותפקידך בביתך הוא שליחות קודש של ממש.

עם ישראל תלוי בך. עתידו- בידך.

המשיכי להתפלל, עוד תזכי לראות בעיניך שהדור הבא- גדל בזכותך.

אל תפסיקי להתפלל, לייחל, להעתיר. בלי מחזור, בלי פיוטים. עבורך, עבור ביתך, עבור עם ישראל כולו.

כי יש לך כח של תפלה.

תפלה של אמא. תפלה של אמא יהודיה,

שמתפללת.

מתפללת להתפלל...

כתיבה וחתומה טובה.

מוקדש בהערצה (!!!) לכל נשות עם ישראל. לכל מי שחשה תחושת

החמצה ביושבה בביתה ועולליה (או תפילותיה עליהם). עמה.

יהי ה' עמך, יקבל תחנוניך, יזכה אתכן לגדל דורות ישרים ומבורכים.

חזקנה ואמצנה!!!

כמה מילים

לאמא המטופלת בעולליה שבשעת התפילות בר"ה
היא מבלה עם הילדים בגינה...

גברת לוי... אשה צעירה... מטופלת בלע"ר בשלושה ילדים צפופים... היום ראש השנה... השעה 12.00 בצהריים... גברת לוי מתיישבת לה בספסל הקבוע... היכן??? בבית הכנסת??? לא... איפה... בספסל הקבוע שלה בגינה!!! היא משגיחה על יענקי שלא ירד לכביש... ועל חני שלא תפול מהנדנדה... ואז הרגשות מתחילות להציף אותה...

מי האמין... עד לפני חמש שנים הייתי בר"ה מגיעה הראשונה לעזרת נשים... לפינת הדמעות הקבועה שלי... הייתי עומדת כל התפילה... מסיימת את כל ספר התהילים... וגם מחסלת את כל הטישו... והנה!!! רק חמש שנים עברו... ואיפה אני עכשיו??? פה... בגינה... לא תקיעות... לא נתנה תוקף... אפילו את המחזור שתכננתי להביא לגינה שכחתי בבית... את החיתול ואת המוצץ דווקא כן זכרתי... אבל את התהילים שכחתי... הראש שלי כבר ממזמן לא מונח לא בתהילים ולא במחזור... פעם הייתי קוראת פרקים שלמים בשפתי חיים ונתיבות שלום והרב פינקוס על ימים הנוראים, ואילו השנה? פרקים שלמים בציפורה קרייזמן על מתכונים של עוגות דבש... כן, אני יודעת שזה המקום שלי, וזה מה שאני צריכה לעשות, אבל עדיין!!! עדיין זה קשה, עדיין הניתוק הזה מהרוחניות ומהאורה הכ"כ מרוממת שבתפילות חסרה... חסרה לי מאד מאד... תחושה מוכרת!!! וגם צפויה!!!

התשובה לאותה אם בישראל היא כך: כן, אם בישראל, דווקא ההרגשות הנוגים האלו בלב הגינה בעיצומה של תפילות ימים הנוראים בבית הכנסת... דווקא המחשבות האלו אמורות לעורר אותך להתחיל שוב לחשוב פנימה... להתחיל לרענן ולאתחל מחדש את התפקיד האמיתי שלך בעולם... באמת מה אני עושה כאן בגינה? באמת מהי העבודה האמיתית שלי במלכות שמים- ביחס לגידול הילדים מעבר לטכני שבזה... איפה אני ממליכה את הקב"ה???

אז כך: חובה קדושה על כל אמא יהודיה לחזור ולשנן את אחת מהיסודות המהותיות ביותר ביהדות... לתלות את היסוד על לוח ליבה... ולכה"פ על המקרה...

הרי כך: רבינו הרמ"ק בספרו "תומר דבורה" אומר: שנפש האדם מכוונת באופן מדוקדק כנגד מערכת ההשפעה בשמים!!! כלומר: במילים פשוטות יותר: יהודי הוא מתג חשמלי!!! אתה לוחץ נדלק... לוחץ שוב נכבה... וזה ככה כפשוטו!!! עד כדי כך!!! שהתומר דבורה מתאר: שברגע שמצחו של אדם מתחיל טיפה להתכווץ מכעס...

באותה שניה ממש הוא **מפעיל** השפעה של דינים וכעס בשמים, המצח של יהודי הוא מתג!!! וכשאתה כועס אתה מפעיל מתג **הדינים!!!** ובמקביל, ברגע שיהודי עובר ברחוב ורואה עני... ומתעורר בלבו זיקה קטנטנה של של רחמים והוא עוצר לרגע לתת לו חצי שקל... באותה שניה הוא **מפעיל** בשמים השפעת חסד וצדקה, כמובן שהכל בערך ההתעוררות שלנו באופן מדוקדק ממש...

וזה מה שנקרא **"ה' צלך"!!!** ההשפעה של ה' מקבילה אליך כמו צל!!! מה שתעשה פה... זה פשוט זז ומקביל אליך... (כמו שמתג חשמלי לא עובד על תקן של איזה "מידה כנגד מידה", זה לא שאני לוחץ פה על המתג... ואז מישוה עומד אי שם ורואה שכך עשיתי אז הוא מפעיל את האור בהתאם לרצוני... לא!!! אלא זה אני בעצמי! בעצם הלחיצה שלי על המתג כאן... מופעל האור שם!!! אותו דבר כאן... האדם במעשיו מפעיל את כל העולמות לטוב ולמוטב...).

זה מה שכתוב בפרשת האזינו "כי חלק ה' עמו יעקב **חבל** נחלתו"!!! עם ישראל הוא כמו חבל... קצה אחד של החבל נמצא בידים שלנו והקצה השני כביכול בידים של הקב"ה... (חוט חשמל כביכול) כל תנועה שאנחנו עושים כאן לטוב או למוטב... אז מזיזים את החבל כאן... וכנגדנו החבל נע למעלה... וכאן מקום הבחירה שלנו לאיזה כיוון אנחנו בוחרים להזיז את החבל לאיזה כיוון ובאיזה תחום שנרצה... **עד כאן ברור!!!**

עד כאן זה יסוד שכל אחד מאיתנו חייב לקום איתו בבוקר ולהרדם איתו בלילה...

עכשיו ככה: אמא יקרה: אף אחד לא יודע... ואף אחד גם לא ספר את הפעמים שאתה קמה ליענקי בלילה אחד... זה מרגיז... זה מתיש... זה מתסכל... **אבל!!! אמא יקרה:**

במקביל את חייבת לדעת ולזכור שבכל פעם שאת גוררת את עצמך מהמיטה אל יענקי... **באותם שניות ממש את מפעילה השפעה אלוקית בבחינת "עורה למה תישן ה'..."**

רחמיו של הקב"ה באותם רגעים גם מתעוררים להשקיף ברחמים על כל מיני יענקלע'ס שלו... כן... אם בישראל: כמו ש-לך יש יענקי קטן ומתוק... גם לקב"ה יש כל מיני יענקלעס... שזה יכול להיות אנחנו בעצמנו... וגם אנחנו לא ילדים קלים... גם אנחנו כבר עשר פעמים הכעסנו לפנינו ביממה האחרונה... ואנחנו זקוקים להרבה הרבה רחמים... אנו זקוקים להרבה ארך רוח וארך אפיים כדי להכיל אותנו ולישא את כל משוגותינו... ובשביל להפעיל רחמים עלינו... **מישהו פה צריך להפעיל את הרחמים האלו!!!** מישהו מ"יעקב" צריך **למשוך בחבל** של הרחמים... כדי שבשמים גם יתעוררו רחמים... צריך **"פועל** רחמיו בדיו"!!!

צריך איזשהו **פוייעל** שיתנדב **לפעול** רחמיו יתברך בדיו... **להפעיל** את הרחמים...

מי??? **מי ימשוך בחבל??? מי יפעיל את הרחמים האלו???**

בשביל זה יש לנו כאן אמא שכבר עשר פעמים היא קמה בלילה האחרון בשביל יענקי...
ובזה היא **מפעילה** את המתג של הרחמים גם בפעם העשירית באמצע הלילה...

אז אמנם כאן בבית משפחת לוי... הלילה הזה היה ליל סיוטים... אבל בשמים ב"ה
הלילה עבר בשלום... עבר ברחמים... מישיה שמה למטה דאגה להפעיל בלילה האחרון
את השאלטער של הרחמים... **אבל עדיין!!!** עדיין יתכן שהשפעה הזו **מסויגת**... סוף
סוף גם אמא של יענקי מסויגת... כי נכון שהיא קמה עשר פעמים בלילה... אבל גם
היא בן אדם... והיא כבר איבדה עשתונות... היא כבר כועסת על יענקי... די יענקי,
תפסיק כבר לשגע אותי, פעם הבאה אני כבר לא קמה בשבילך... איזה מעצבן אתה...

ואז!!! הגיע הבוקר, ואמא קמה עייפה ומרוטה לאחר לילה מסויט... ואז היא מגיעה
למיטה של יענקי... והוא מקבל אותה עם החיוך המתוק שלו... והיא לא מתאפקת!!!
היא בבת אחת שוכחת את כל מה שהיה בלילה... היא מוציאה אותו מהמיטה ומחבקת
אותו ומנשקת אותו... נכון... שוגעת אותו בלילה... לא נתת לי מנוחה... אבל בכל זאת
אתה יענקי שלי... אתה כזה מתוק... אני אוהבת אותך... **באותו רגע!!!** אמא של יענקי
מעוררת בשמים השפעה של חיבוקים ונשיקות ואהבה אינסופית, למי??? לאותו
בן רחוק שביממה האחרונה הוא הכעיס וניסה את הקב"ה **"זה עשר פעמים"**, עם
הלשה"ר שלו, ועם כל החטאים שלו, ודי... הקב"ה כועס ומבליג, כועס ומבליג, ודי,
כמה אפשר איתך... אז אמנם אני סובל אותך... ומוכן איכשהו להכיל אותך... אבל אני
כועס עליך!!! לך מפה!!! אני לא רוצה לראות אותך... אבל פתאום אמא של יענקי קמה
בבוקר **ולמרות הכל** היא מחבקת אותו.

אם כך: גם בשמים מתעוררים רחמים אינסופיים לרחם ולמחול ולסלוח ולחבק ולנשק
את בנו של מקום שהגיעו כעת לביהכנ"ס להגיד סליחות... והקול המתוק שלהם עולה
לשמים כאישים וניחוחים... גם אחרי שהם הכעיסו את הקב"ה במשך שנה שלימה...
וכן הלאה וכן הלאה...

כלל ישראל חי ונושם בזכות אותם הרחמים התמידיים שהאמהות שלנו משפיעות
בשמי שמים באמצעות כל הפיצ'פיקס וההתמודדות היומיומית השוחקת מול
הילדים הקטנים.

אמא יקרה: את חושבת שאת סתם קמה פעמיים באמצע הלילה להחליף ליענקלה?
לא!!! אנחנו נגלה לך סוד: כל לילה... כשהגוף הולך לישון... **שימי לב אל הנשמה!!!**
כי בכל לילה היא עולה למעלה לתת דין וחשבון מפעלה... ואז - רחמנא ליצלן...
"ימצאה מטונפת מעוונות ותוספת..." כל לילה מאות אלפי נשמות עולות לשמים...
ואבא שבשמים מקבל אותם... ואין הוא מוצא אותם? מטונפות בעבירות שאדם עשה
במשך היום... וככה זה כל לילה... כל לילה מחדש... וצריך להחליף להם... צריך לנקות
את אותן נשמות... צריך להחזיר אותם בחזרה נקיות... כמה סבלנות צריך בשביל
לנקות נשמה במשך שמונים שנה לילה לילה???

הוי... מי כמותכן אמהות יקרות יודעות להעריך כמה ארך רוח וארך אפיים צריך...

כמה סבלנות אבא שבשמים צריך בשביל כל יהודי שיורד לעולם והוא כבר סוחב כאן
עשרות שנים... וכל לילה מחדש הקב"ה מנקה את נשמתו ומחזיר לו אותה דשנה
ורעננה...???

אבל מה נעשה... גזרה חכמתו יתברך שמישהו צריך להפעיל את השלטון הזה!!! מישיהו
מכאן צריך למשוך בחבל!!! צריך להפעיל המון המון רחמי שמים כדי שאבא שבשמים
יתעורר ברחמים וינקה כל לילה מחדש את הלכלוך שצברה הנשמה ויחליף לה ויעניק
לה כוחות מחדשים, כדי שהיא תחזור בחזרה בבוקר רעננה "וחדשים לבקרים רבה
אמונתך..." **"צריך פה להפעיל המון המון רחמים!!! מי יפעיל את השלטון של הרחמים?"**

מי יפעיל את הלחצן של הרחמים שאחרי הכל ולמרות הכל עדיין רחמיו עלינו??
בשביל זה צריך תעשיה של רבבות אמהות שעומדות מידי לילה ומנקות את התינוק
הצרחני ומחליפות לו עם כל אהבה והחמלה... **זו את!!! אם בישראל!!!** במעשים שלך
כמות שהם מול יענקי הקטן, את מעוררת רחמים של אבינו שבשמים שייתן עוד צאנס
לכל היענקלעס שלו, אלו שעדיין לא נגמלו מהלכלוך שלהם...

זו כמובן דוגמא מאד נקודתית, מאד קטנה, אנחנו לא צריכים לתת דוגמאות לאמא
בישראל כמה סבלנות צריך בשביל כל ילד, כמה צריך להבליג, כמה צריך לתת לו את
הזמן שלו עד שהוא מבין לבד... הסבלנות הזו, הכח הזה שיש לאמהות שלנו, הוא
השלטון הראשי שהוא זכות הקיום שלנו כאן בעולם!!!

אחרי שהדברים הכ"כ פשוטים האלו מובנים ומופנמים לגמרי לגמרי, כעת זה כ"כ
מובן למה אמא לילדים קטנים מיותרת לגמרי בבית הכנסת, אבא מגיע לבית הכנסת
ומתפלל!!! מתפלל **לעורר** רחמי שמים, אבל אמא **לא צריכה לעורר** רחמי שמים, אמא
מפעילה בפועל רחמי שמים!!! היא לא צריכה להגיש בקשה לרחמים... היא עצמה
פועלת רחמים...

אבא עומד לאחר תקיעת שופר ושר: "אם כבנים אם כעבדים", אבל אמא??? אמא
עכשיו נמצאת בגינה יחד עם כל הפיצקאלאך וכל כולה אומר: "אם כבנים ואם כבנים
ואני אם הבנים ואני כעת בגינה עם הבנים..." אם כעבדים?! איפה פה עבדים,
רבש"ע: האם פעם התנהגתי עם הילדים שלי כמו עבדים??? בחיים לא...

אתה גבר... לא קמת באמצע הלילה כמה פעמים ל-בנים, אז בבקשה קום ולך
להתפלל ותעמיד לפני הקב"ה שתי אופציות: אם כבנים אם כעבדים... אבל אני???
כל כולי מתעסקת עם בנים... אז גם הקב"ה ירחם עלינו כרחם אב על בנים.

זה בדיוק מה שקרה בזמן החורבן, האבות הקדושים זעקו לקב"ה ועוררו רחמי שמים,
אבל לא!!! השערים סגורים... אברהם מתפלל ולא נענה... יצחק מתפלל ולא נענה...
יעקב... משה... כולם מתפללים ולא נענים... ואז מגיעה רחל... רחל לא מתפללת...

ואשר אימתך

בתקיעות שופר שברים ותרועה
בחמש תפילות וידיים-עשרה
ב"אבינו מלכנו" קרע רוע הגזרה
אנא השמיענו "סלחתי" במהרה

ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

מהנאמנות ליעודך
המסורות לתפקידך
המקצרות בתפילתך
אך מובטחות בתשועתך!

ואביתה תהילה

מעם מכתיר לך כתר מלוכה
בלבב שלם לעשות רצונך
איש בתפילת "ובכן תן פחדך"
ואשת החיל המגדלת צאנך
אנא
קבל התפילות וערכה לך
המנחה
והיא תהילתך!!!

ואביתה תהילה

מבשר ודם מהבל ותוהו
מחציר יבש מצל עובר ומציץ
נובל
ונשמעים בדין ומתים במשפט
וחיים ברחמים
ונותנים לך פאר חי העולמים
ותפארתך עליהם
ליושב תהילות לרוכב ערכות
קדוש וברוך

ואשר אימתך

באשמורת הבוקר-סליחות
בשברון לב ואנחות
ונתנה תוקף בדמעות מלוחות
וגם שירות ותשבחות
ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בבכיות וגם צרחות
בנקיון ומקלחות
בגינה עם מסכות...
בביביסטר אצל האחות
והיא תהילתך

ואשר אימתך

אצל הר"ב ואלפי החסידים
על הפרנצ'ס עומדים
כורעים ומשתחוים ומודים
לקול הש"ץ נרעדים
ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בבית עם חבורת הילדים
את הסבלנות כמעט ו(לא)
מאבדים
קולות השופר מבתי הכנסת
מהדהדים
ובחלון מחכים לאבא עומדים
והיא תהילתך!!!

ואשר אימתך

בתפילה ברוב עם, בכוונות
מילה במילה, מתנוגות...
מלכויות, שופרות וזכרונות
שפתיים אל קל רם ונישא
מתחננות
מוראך עליהם

ואביתה תהילה

את הבית מסדרות ומארגנות
הפעקאל'ך מכינות
שלום כל רגע משכינות
וגם שפתותיהן אליך מתחננות...
והיא תהילתך

אשר אימתך

בבית הכנסת בתפילה
ברעדה וגילה
בנורא תהילה
לקל נורא עליה
ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בנדנדה יורדת ועולה
בתפילה מבולבלה
בלי ארשת רצינות והילה
עם קצת עייפות בקולה
והיא תהילתך

ואשר אימתך

בכוונה בכל מילה
בתפילת הנעילה
בקדיש לעילא ולעילא
המצא לנו מחילה
ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

מ'שליחת ציבור' מקצרת בתפילה
עם הילדים בבית מבלה
ממתקים בשמחה וגילה
גם כאן המצא לנו מחילה
והיא תהילתך

ואשר אימתך

בפרוכת לבנה
ב"אחות קטנה"
וכל מאמינים שהוא קל אמונה
אנא קל נא כפר נא!
ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בבגד חדש לראש השנה
במנה ראשונה ואחרונה
מבשלת אופה ומכינה
ושפתותיה אנא קל נא
והיא תהילתך

היא לא צריכה להגיע לתפילה... **רחל פשוט לוחצת על כפתור... כפתור הויתור!!!**
רחל מגיעה עם מסמך - אני ויתרתי לאחותי!!! זהו!!! היא לחצה על כפתור של ויתור, ובאותו רגע היא הפעילה השפעה של ויתור, זהו!!! רחל, את לא צריכה להגיע לבית הכנסת... את "עובדת מהבית..." "מנעי קולך מכבי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך", אפילו לבכות את לא צריכה... במה זכתה רחל שהיא הצליחה לפעול מה שכל השבעה רועים לא הצליחו לפעול???

שבעת הרועים רצו לפתוח שערי שמים, **לעורר** רחמי שמים!!! לפעמים השערים נעולים ושום דבר לא עוזר, שום דבר לא מצליח **לעורר!!!** אבל אמא בישראל, היא לא **מעוררת** רחמי שמים... היא **מפעילה** רחמי שמים... היא מתעסקת עם הלחצן של רחמי אם על בנים... ובזה עצמו היא פועלת רחמי שמים... היא לא נוקשת בדלת... אלא לוחצת על האינטרקום מבפנים שפותח בעצמו את הדלת... **אמהות יקרות:** חזקו ואמצו במשבצת שלכן... אנחנו בבית כנסת זקוקים לכן... אנחנו נשמיע קול שופר... קול של גנוחי גנח וילולי יליל... אבל אתן לא צריכות להשמיע קול שופר, **אתן השופר בעצמנו!!!** עם ישראל כולו זקוק ליללות שלכן... לתפילות ששגורות על לשונכן בכל בישול ובכל אפיה...

כל אחד יתבצר בעמדתו!!! אנחנו מבית הכנסת, ואתן מהגינה... כל אחד ממקומו יזכה וימליך את הבורא - בתפקיד המיוחד שמיועד לו... כל אחד ממקומו יקבל על עצמו לבצע את השליחות האישית שלו במקסימום האפשרי, עם כל הלב והנשמה...

וכולנו יחד... כל אחד מהזוית שלו... נעמד ונזעק לאבא שבשמים שישוב אלינו ברחמים, נתפלל לשנה טובה (אם מתוך הנוסח מהמחזור עם הש"ץ בבית הכנסת, ואם מתוך הלב בנוסח אישי...) שנכתב ונחתם לחיים טובים בזה יום הדין, ונזכה לשנת גאולה וישועה אמן.

המשך בפיוט הבא...

לפני כשנתיים יצאה לראשונה החוברת "והיא תהלתך" שהתבססה על פיוט שאומרים אותו ביום כיפור... שהרעיון של הפיוט הוא הקבלה בין עם ישראל למלאכים... מצד אחד "אשר אימתך" על המלאכים הנשגבים והקדושים ש"מוראך עליהם", ומאידך "ואביתה תהילה" מקרוצי חומר שזה עם ישראל "והיא תהלתך..." זה הרעיון של הפיוט המקורי... ואנחנו לקחנו את זה צעד אחד נוסף למטה... ועשינו כביכול הקבלה בין הגברים שנמצאים כל היום בבית הכנסת "אשר אימתך" עליהם ומוראך עליהם... ואילו "ואביתה תהילה" מאותם נשים צדקניות שנשארות בבית ועושות מה שמוטל עליהם... זה המבנה והרעיון של השיר הזה...

יש לציין שלפי התגובות החמות שהגיעו, היה נראה שעצם העלאת הנושא הזה... גרם להתרגשות גדולה בקרב נשים צדקניות... והרבה הגיבו שזה נתן להם המון כח ותעצומות, וריפא להם איזה משהו מבפנים ושינה להם את כל הגישה לימים הנוראים מתוך הבית...

יופי... מסר יפה... הרצאה מאלפת... אם זה נתן כח למישהו... הכל היה שווה...

אז זהו שלא!!! צריך לדעת שזה לא רק נחמה מוצלחת!!!! זה לא רק נותן כח...

אלא יש פה משהו הרבה הרבה מעבר לזה... **יש במסר הזה משהו מאוד אמיתי ו... ומהותי שנוגע ישר לנקודה הפנימית של עבודת ימים הנוראים!!!**

הרי כך: לא כולם יודעים... אבל מי שקצת מתעניין ומעיין בהבנה של הפיוטים של התפילות בראש השנה ויום הכיפורים... **רואה לאורך כל הדרך שזה הההנושא!!!**
בה"א הידיעה!!!

כן... אם שמתן לב: במחזור של ראש השנה ויום כיפור... יש הרבה הרבה דפים לדפדף... כתוב שם הרבה מילים קטנות... שממה נפשך... אם אנחנו ליטאים אז אנחנו בכלל מדלגים על זה... ואם אנחנו חסידים אז אנחנו אומרים את זה ככה מהר...

אז זהו ש... ש... שכתוב שם משהו!!!! ו... ומה?? מה כתוב שם כ"כ הרבה בכל החרוזים הממושכים האלו??? מה הנושא???

סוד כמוס: **זה!!! זה מה שכתוב שם!!!** אני לא אגזים אם אומר ששמונים אחוז מכל הפיוטים של הימים הנוראים מסתובב סביב הנושא הזה!!

מה? מה הנושא המדובר???

ההקבלה וההשוואה בינינו לבין המלאכים!! כמעט כל הפיוטים מתמקדים בתיאור של השוואה הזו... שמצד אחד יש לקב"ה כאלו מלאכים נשגבים וקדושים שאי אפשר לתאר את העוצמה שלהם... ומאידך עם ישראל כאלו קטנים ונמוכים וקרוצי חומר... ובכל זאת הקב"ה בוחר דווקא את עם ישראל... ומשתוקק ותאב לשמוע דווקא את הפעיה שלהם...

זה כל הנושא!! סביב הנושא הזה עוסקים כמעט כל הפיוטים והיוצרות בכלל... ושל

ר"ה ויום הכיפורים בפרט...

רק בתור דוגמא... בא ניקח את הפיוט המוכר: "ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד..." אדירי איומה יאדירו בקול, ברואי ברק יברכו בקול... גבורי גובה יגבירו בקול" וכן הלאה וכן הלאה... כולם שרים את זה בהתלהבות ובקולי קולות... **מה?? מה המסר של הפיוט הזה?**

שאמנם שרפי מעלה שהם "דוהרי דולקים ולבושי להבות ונוצצי נוגה ילבבו בקול..." אבל עדיין הקב"ה לא מוותר על "יורשי יקרה ומנעימי מל וצבאות צאנך שיצלצלו בקול" שזה עם ישראל... נכון ש"שביבי שלהבות ישננו בקול" שהם אופני הקודש... אבל הקב"ה מעדיף יותר את "קהילות קודש יקדישו בקול" וכן הלאה וכן הלאה...

כל הוורט... כל הרעיון של הפיוט הזה... זה הנושא!!! שנכון שהמלאכים שרים מאוד יפה... אבל אבא שבשמים משתיק אותם כי... כי יש שם איזה יהודי קבוץ מטה... קרוץ חומר אחד שנמצא כעת עמוק עמוק במגרש של עולם המעשה... הוא רוצה לשמוע את הקול שלי!!!

וככה לאורך כל הדרך... אם היה למישהו סבלנות הייתי מתחיל למנות ולפרט את כל הקטעים בשיר היחוד... ואת כל הקטעים בפיוטים שכתובים באמצע הקדושה... ואת הפיוט "אמרו לאלוקים" שזה כל הנושא שם... (קטע אחד כמה ה' גדול... וקטע השני כמה ה' רוצה אותי הקטן...) ובשחרית של יום כיפור בכלל... יש שם עשרות עמודים שאנחנו מדפדפים או ממלמלים ש... שמי שמעניין אותו ויש לו קצת סבלנות ישב ויראה שזה ככל הנושא!!!

השילוב הקיצוני!! איך שהקב"ה כ"כ גדול... והמלאכים שלו כ"כ נשגבים... ובכל זאת הוא תאב ומשתוקק ליהודי ששתי רגליו נעוצות עמוק עמוק בעולם המעשה... וה' רוצה לשמוע דווקא אותו!!! חבל... חבל שאין לאף אחד סבלנות... (כולל אני בעצמי) לשבת על כל פיוט ולהסביר אותו... כי אם הייתי עושה את זה... היינו כולנו מבינים עד כמה שזה הנושא של הימים הנוראים!!! כן... הנושא הוא שאבא שבשמים הוא מאוד מאוד גדול...

ובכל זאת הוא רוצה דווקא אותי!!! ומי זה אני???

זה שנמצא עמוק עמוק בעולם המעשה!!! וככל שאני יותר למטה... ככה הקול שלי יותר נעים... ככל שאני מטבע ברייתי יותר קבוץ מטה... ככה הקול שלי יותר ערב...

כן... כולנו מבינים שאינו דומה קול בס של מבוגר לקול טנור של ילד... לא רק בנעימות המוזיקלית!! אלא בעיקר בטוהר... אינו דומה קולו של ילד בן שנים עשרה שקורא אמא... לקולו של ילד בגיל ארבע שקורא: אמא... יש פה משהו יותר מעורר... יותר מתרפק... ואינו דומה קולו של ילד בגיל ארבע שקורא אמא ומפסיק... לבין קולו של עולל שאפילו אמא לא יודע לומר... וכשהוא בוכה... אנחנו עוזבים את הכל ורצים אליו... זה הקול הכי נעים!!!

כן... קול בס של מבוגר הוא קול שקול!!! קול מוכן!!! הוא מדבר ברור... הוא יודע מה שהוא רוצה... כשרוצים להזיז עניינים מדברים דווקא איתו... כי הוא מבין עניין...

המחזור לראש השנה,

בנוסח אמא יהודיה...

ישנה הלכה מפורשת בשולחן ערוך שכל תפילה שהיא לא שגרתית... (דהיינו שלא מתפללים אותה אחת לפחות משלושים יום) ממילא היא לא כ"כ שגורה על הלשון, וא"כ צריך להתכונן לתפילה הזו כדי שנבא להתפלל התפילה תהיה שגורה על הלשון.

ומכאן היה המנהג להתכונן בכל חודש אלול לתפילות ימים הנוראים.

אבל כמובן!!! שהדין הזה נאמר דווקא פעם שלא היו סידורים ולא מחזורים, וממילא אנשים היו צריכים להתפלל בעל פה, ואם ככה צריך באמת לעשות חזרות, סו"ס צריך להגיד הכל בע"פ, אבל בדורות האחרונים שיש מחזורים, אומר הרמ"א (שו"ע סי' ק') שהדין הזה לא קיים, זה בסדר, לא צריך להתכונן, אפשר לנחות לראש השנה בלי הכנה מיוחדת לתפילות.

כל זה נכון בייחס לגברים, הגברים שמתפללים בבית הכנסת, להם יש שולחנות, כסאות, מיזוג אויר, ומחזורים, ופירושים, ודרשות, וחיזוקים, הם לא צריכים להתכונן במיוחד, יש להם את הכל שם במקום.

אבל מה יעשו הנשים??? הנשים נשארו במושגים של פעם, הן גם מתפללות בראש השנה, הן גם נושאות תפילה, מי כמוהם יודעות לרצות את הקב"ה ולדמוע לפניו, אבל אצלן זה עובד בעיקר בעל פה.

לא!!! אני לא יכולה גם להחזיק את יענקי בן החודשיים, וגם לעשות פוסי למוישי שבדיוק קיבל מכה, ועוד להחזיק מחזור בידים, אצלי התפילה היא רק בעל פה, מלב אל לב.

אם כן, אזי הנשים באמת מחויבות להלכה הזו בשו"ע, הן כן צריכות להתכונן לתפילות הימים הנוראים, אתן צריכות יותר מכולם להתכונן, להגיע מוכנות נפשית לתפילה הכ"כ יחודית שעוברת בקשר עין ישיר לקב"ה.

הגברים שבינינו לא מחויבים להלכה זו, כי כל אחד מהם מצויד לכה"פ במחזור אחד מאיר עיניים (חוץ מרשימה ארוכה של ספרים עבי כרס שמבארים את התפילה) אבל ההלכה הזו עדיין נותרה רלוונטית לנשות ישראל הצדקניות המעודדות לישא תפילה לה', בעל פה, לגמרי בעל פה, בין ביס ליענקי, לריצה אחר שושי...

הן, נשות ישראל אלו, שהתפילה שלהם בוקעת ישר מהלב, הן באמת צריכות להתכונן לתפילה, וכמובן שההכנה העיקרית והיחידה שלהם, זה ישר לנקודה, לתוך הלב!!! אתן לא צריכות את הנוסח, לא צריכות את הארון קודש שנפתח ונסגר חליפות, אתן לא צריכות את הברוב עם, ולא את השליח ציבור, אצלן התפילה עוברת במסלול

אבל כשרוצים לעורר רחמים... שולחים את הקטן... את הפיצקאלע הזה... שבקושי מגיע לברכים של אבא... ודווקא בגלל שהוא כזה למטה... דווקא לכן הקול שלו כ"כ נעים...

ו... ואיפה אנחנו - כולנו ממוקמים בסיפור הזה??

לא יודע בדיוק... אבל שני דברים אני בטוח: שכולנו... כל הדור הירוד הזה... בעקבתא דמשיחא... כולנו פיצקאלאך... כולנו תינוקות מאוד מאוד קטנים של אבא שבשמים... וממילא הקול שלנו מאוד מאוד ערב... ואם רבותינו הראשונים שחיברו את הפיוטים האלו... כבר הם הגדירו את עצמם כקטנים וקבוצי מטה... שה' חפץ בהם יותר מהמלאכים...

אז אנחנו ק"ו... אנחנו כבר תינוקות קטנים קטנים שהקול שלנו נעים הרבה יותר...

זה דבר אחד שברור לי!!! הדבר השני שברור לי:

שכמה שאנחנו כולנו... כל הדור הזה... כולנו תינוקות קטנים קטנים...

הרי אם ניתן בכלל לערוך הבדלי מעמדות!!! (בלי לקבל תביעה משדולת.....) אז יתכן שבדקי דקות... אנחנו הגברים עדיין תינוקות בני חודש וחצי... שבבית הכנסת אנחנו עוד איכשהו מנסים להפגין ולתת רושם של תינוקות גדולים... אנחנו עוד איכשהו מנסים לכוין ולתת הופעה של כאלו שמבינים עניין...

ואילו אמא שנשארה בבית עם הסידור הרטוב ועם הבישולים ועם הילדים... **היא גם את זה לא עושה!!!** היא בדור הזה נשארה לגמרי לגמרי התינוקת המזיניקה של אבא שבשמים... היא אפילו לא מתאמצת לעשות טון של תינוקת בגיל חודש וחצי... אלא תפילה החטופה עם הדמעות שלא הצליחו לצאת... היא נשארה העולל בן השבוע ימים... שהקול שלו הוא הכי הכי מתוק... והכי מתקבל...

ואבא שבשמים לא מוותר עליו!!!

כמו שלאבא שבשמים יש המון מלאכים שמשבחים ומפארים ומעריצין ומקדישין...

ובכל זאת הקב"ה לא מוותר עליו... קרוצי החומר - הגברים - בני החודש וחצי...

אז הקב"ה ממשיך לא לוותר על התפילה החטופה שלך... האמא שגם להתאמץ להתפלל לא הספקת... ופעיה אחת שלך עולה ישר עד כסא הכבוד... ואבא שבשמים עושה מהתפילה הישירה הזו שעשועים בשמים...

לא!!! אנחנו לא מוותרים על התפילה שלנו!!! אנחנו צריכים את הדמעות שלנו!!!

אבל דווקא אתן לא צריכות להתאמץ ולגדול בשנה... ה' רוצה אתן דווקא מכאן...

אנחנו נתאמץ... אנחנו הגברים כן צריכים להתאמץ בראש השנה... אנחנו כן צריכים לנסות להתעלות טפח מעל הקרקע... כן נדרש מאיתנו להראות שאיכפת לנו ואנחנו לוקחים את העניינים ברצינות... אבל אתן?? אתן תשארו כאן!!!

ה' רוצה לשמוע דווקא את השיר המעלות מ מ ע מ ק י מ קראתיך ה' שלכן...

שה' יקבל את תפילתנו ברחמים וברצון... אנחנו בזוית שלנו ואתן בזוית שלכן.

הרבה יותר ישיר מלב אל לב, ללא צורך בעזרה חיצונית, כל מה שאתן צריכות זה "יחד לב"!!! לייחד את הלב, להתמקד ולהבין את חשיבותן, את השליחות שאתן נושאות בגידול הנשמות היקרות של הקב"ה, וכיצד השליחות הזו מתקשרת בכלל לתפילה, איפה זה נפגש עם התפילה.

המדריך

לתפילה ל"שליחת ציבור" מתוך הבית..

השליח ציבור ראשון שניגש לעמוד, היה זה הקב"ה בכבודו ובעצמו.

ויעבור ה' על פניו ויקרא, מבארים חז"ל: מה זה "ויעבור"??? ה' עבר לפני התיבה.

ה' רצה ללמד את משה רבינו סדר תפילה, וחז"ל מתארים שהקב"ה התעטף בטלית, ואז, כשיעבור ה' על פניו, כשה' עבר לפני התיבה, או אז, ויקרא---

ה' ה' קל רחום וחנן ארך אפיים וכו'... במעמד הזה הקב"ה גילה למשה רבינו את י"ג מידות של רחמים, סיים הקב"ה ואמר למשה: בשעה **שעושים** לפני כסדר הזה אני מוחל וסולח להם על כל עוונותיהם. זהו. בזאת הסתיימה התפילה של הש"ץ הראשון- הלא הוא הקב"ה... ומכאן ואילך עם ישראל לדורותם משתמשים מידי יום ובפרט בימי הסליחות במטבע התפילה הזו, וזה מה שאנחנו גם אומרים לפני כן: "א-ל הורית לנו לומר שלוש עשרה וזכר לנו היום ברית שלוש עשרה כמו!!! כמו שהודעת לעניו מקדם...

אבל יש דבר אחד שלא כ"כ שמים לב אליו:

הקב"ה לא אמר למשה: בשעה שאומרים לנו כסדר הזה.

אלא בשעה **שעושים** לפני כסדר הזה!!!

בשעה שעם ישראל **עושים** רחום, **עושים** חנון, **עושים** ארך אפיים, **עושים** רב חסד ואמת, אז אני מוחל וסולח להם על כל עוונותיהם, נו... אז באמת למה כולנו יודעים אחרת???

כולנו יודעים שאנחנו מגיעים לסליחות **ואומרים** ה' ה' קל רחום וחנן... לא מסתפקים בעשיה?

מה התשובה??? התשובה היא מפחידה:

את אמא אנחנו משאירים בבית, עם כל הילדים, עם כל הרחום שצריך בשביל להכיל אותם, עם כל ה**חנון** שצריך בשביל להעניק להם, עם כל האין סוף סבלנות וה**אָרֶךְ אַפַּיִם** שצריך בשביל לעבור איתם יומיים של ראש השנה ולשרוד... אמא נשארת בבית בשביל **לעשות!!!** לעשות לפניו יתברך **כסדר הזה של י"ג מידות של רחמים...** ואז... אחרי שאם בישראל כבר עושה את זה בבית... היא שולחת את בעלה בדמעות לבית הכנסת ואומרת לו: לך תגיד לרבש"ע... לך דבר על זה עם אבא שבשמים... תגיד לו שאנחנו **עושים!!!** עושים לפניו כסדר הזה... הבעל מגיע לבית הכנסת והוא כעת הדובר... הדובר של אשתו... הוא פה בשביל לייצג את המשפחה... הבעל מתעטף כשליח... שליח של מי??? שליח של ה"ציבור" שהוא השאיר בבית... של אמא וכל הפיצקאלאך... ואבא מביא את דבריה של אמא, ואומר לקב"ה:

ה'!!! קל רחום וחנן ארך אפיים ורב חסד ואמת... אנחנו משתדלים ובעזה"ש נשתדל לעשות לפניך כסדר הזה!!! אנא ממך... כרחם אב על בנים כן תרחם ה' עלינו.

כעת תביני אמא יקרה מה את עושה בבית בעיצומו של ראש השנה.

יש לך רגעים של מחשבה קדורנית, מה אני עושה פה, אני מתגעגעת לימים של פעם, שהיית עומדת שם בעזרת נשים במקום הקבוע, ונשאבת אחרי התפילות המרוממות, ואיפה אני היום??? מול הריצפה הדביקה והילדים הלא רגועים???

אבל לא!!! את הנושא!!! את כעת נמצאת בחדר העבודה האמיתי!!! עלייך מדברים כעת בבית הכנסת!!! את כעת **עושה** לפניו יתברך כסדר הזה!!! בעלך כעת מגיש לפניו יתברך את מה שאת עושה... כל כרטיס הכניסה שלנו בבית הכנסת לאבינו שבשמים, זה רק היצוג שלך - הנשים, אנחנו מייצגים אתכן, אנחנו מופיעים עם מה שאתן עושות.

לא נותר לכן אלא להתחזק בממלכה שלך, בעבודת ה' שמוטלת עלייך, לעשות לפניו יתברך כסדר הזה, לעמוד מול כל הי"ג מידות של רחמים שבהם הקב"ה נוהג איתנו ומכיל אותנו, ולקבל כח לעשות כסדר הזה לפקדונות ולנשמות היקרות שהקב"ה חנן אתכן.

ולדעת שבכל סבלנות נוספת, ובכל הכלה נוספת, להתמודד עם הילדים, ולהכיל את משוגותיהם, בזה אתן מפעילות את רחמיו יתברך, כן, "לפועל רחמיו בדיון"!!! את הרחמים של הקב"ה צריך להפעיל, ואנחנו אלה שמפעילים, בשביל זה הקב"ה נתן לנו ילדים, בשביל להעמיד אותנו במקום שלו כאבא, וכך, ורק כך במעשים שלנו למטה, אנחנו מפעילים את רחמיו למעלה, ישנם הורים שנאלצים להכיל ילדים לא פשוטים בכלל, בפרט בדורנו אנו, והסיבה לכך, כי הקב"ה גם צריך להכיל כל מיני יהודים לא פשוטים בכלל, שצריך אינסוף ארך אפים ורב חסד ואמת בשביל להמשיך לאהוב אותם ולתת להם צ'אנס לשוב אליו יתברך, ולצורך כך נבחרו הורים יקרים מאד,

שתפקידם לעורר את רחמיו יתברך, בזה שגם הם מכילים ילדים לא קלים, ואם הם עושים לפניו כסדר הזה, אז הקב"ה פועל רחמיו בדיון, הם פשוט מפעילים את רחמיו, ונותנים לקב"ה קלף ומסמך מול כל המשטינים עלינו.

האם אפשר בכלל לעמוד במחיצתם של הורים אלו, שבלב שלהם הם משדדים מערכות עולם ומזכים את כל כלל ישראל להכתב בספרם של צדיקים גמורים???

אבל לא צריך להגיע רחוק, כל אם בישראל, בעוד לילה טרוף שהיא קמה ליענקי כבר יותר מעשר פעמים, בעוד בוקר מתיש שהוא קם על רגל שמאל והיא בכל זאת אוהבת אותו ומקבלת אותו כמות שהוא, זה פועל רחמיו יתברך, זה מפעיל רחמים. אנחנו הגברים, מבית הכנסת עינינו אליו תלויות כרחם אב על בנים, ואתן הנשים מהבית, ממגרש ההתמודדות, עיניכם יהיו תלויות בילדים הרכים, כרחם אם על הבנים.

וכך יחד נזעק לאבינו שבשמים: ותקבל ברחמים וברצון את סדר עשייתנו ותפילתנו.

למה נשים פטורות מתקיעת שופר???

וכי הן לא צריכות שיעון מעורר???

כן... למי שלא יודעת... סודות מהחדר... מעיקר הדין נשים פטורות משמיעת תקיעת שופר... הן לא חייבות בזה לא מדאורייתא ולא מדרבנן... וכאן מתעוררת השאלה השאלתית: למה?? למה מעיקר הדין נשים פטורות משופר?? סו"ס הרמז והטעם של תקיעת שופר זה "עורו ישנים משנתכם והקיצו נרדמים מתרדמתכם..." אם אכן זו הסיבה, אז בנקודה הזו במה שונות הנשים מהגברים???

וכי הגברים ישנים יותר חזק מהנשים?? וכי נשים לא צריכות שיעון מעורר???

הן לא צריכות שופר שיעזעזע אותן ויעיר אותן מתרדמת הזמן לחזור בתשובה???

אז אין ברירה!!! מכורח השאלה... אין מנוס אלא לגלות כמה סודות מחדרי תורה...

מדובר בטעימה מאד קטנה מסתרי תורה של עניין התקיעות... שפשוט וברור שאנחנו לא יכולים לרדת עד עומקם של דברים ממש... אבל רק לשבר את האוזן...

ובכן: על פי תורת הנסתר כל העניין של התקיעות זה בשביל להעיר איזה מישהו מאד מסוים שנרדם... נחשו מי?? מי זה אותו אחד שנרדם וצריך להעיר אותו???

לא תאמינו... מעשה שהיה כך היה: לפני התש"פ שנים נברא אדם הראשון... והוא הסתכל ימינה ושמאלה ולא מצא עזר כנגדו... הוא ראה שכולם מסודרים... לכל בעלי

החיים יש בן זוג... ורק לו אין בן זוג... מה עשה הקב"ה?? **ויפל אלוקים תרדמה על האדם וישן...** ובמעמד הזה נבראה האשה!!! כן... הניתוח הזה נעשה ביום ראש השנה!!!

נו... הסתיים הניתוח... כעת צריך לעורר את המנותח...

איך מעירים את האדם מהשינה?? לא פחות ולא יותר **בשופר!!!**

כן... מידי שנה בשנה שוב חוזר אותו תהליך בדיוק... כמו שהקב"ה מחדש את עולמו... כך הקב"ה בורא את האדם... ואז האדם צריך אשה... הקב"ה מפיל עליו תרדמה בראש השנה... ובשעה שהאדם ישן כביכול אז הקב"ה בורא את האשה... ו... וכעת!!!

לאחר שהאשה נבראה!!! כעת צריך להעיר את האדם!!! **בשביל זה יש לנו שופר!!!**

עד כאן מובן??? "בטח מובן..." אז זהו... שעד כמה שעד כאן מובן... לפי זה מאד מובן למה דווקא האיש צריך שופר והאשה לא... כי מי נרדם?? מי עבר את הניתוח?? את מי היה צריך להרדים?? את האיש!!! אבל האשה?? האשה אף פעם לא נרדמה... ממילא גם לא צריך להעיר אותה... זו הסיבה שהאשה לא חייבת מעיקר הדין בתקיעת שופר...

זהו!!! עד כאן הדברים!!! מיותר לציין שהדברים עמוקים מאד... כל משפט שנאמר כאן הוא תילי תילים של אריכות ועומק בתורת הנסתר שאין לנו שמץ של מושג בהבנה הפנימית שבזה.

אבל מה שכן נוגע אלינו... הרובד הנמוך ביותר שכן מותר לנו להאחז בו ולהבין... ובכן:

יש מלכות--- ויש מלך!!! מה ההבדל בין השם **מלכות** לשם **מלך**???

ההבדל הוא כך:

מלכות זה לא מלך!!! רק מה?? מלכות זה **הממליך של המלך!!!** לדוגמא: אשה נקראת **מלכות!!!** למה היא נקראת מלכות?? כי בבית בריא האיש מרגיש מלך... בזכות מי?? בזכות אשתו שהיא ממליכה אותו... היא מקבלת אותו על עצמה!!! נכנסת תחת רשותו ומוסרת בידיים שלו את אחריות והנהגת הבית... בזה היא עושה אותו מלך!!!

נו... ומה היא?? היא **המלכות!!!** (קרי- מלכה).

על אותו משקל בדיוק בעבודת ה': היות ועבודת ה' שלנו היא להמליך את הקב"ה עלינו... אזי ההמלכה הזו מתחלקת לשני חלקים: **מלך!!! ומלכות!!!**

האיש מייצג את התפקיד של **המלך**... התפקיד של הגבר במשך השנה זה להנהיג בבית את רצון ה'... להיות אחראי שהבית הזה יתנהל ויוכתב לפי רצון המלך ברוך הוא... האיש הוא כביכול מייצג של הקב"ה... הוא **המלך** שתפקידו מתבטא בזה שהוא מביא את ציווי מלך מלכי המלכים הביתה ודורש ומשגיח שזה מה שאכן יהיה... (אגב: ומה קורה בחלק מבתי ישראל שדווקא האשה במצבה הרוחני אוחזת במקום יותר

גבוה מבעלה... מי יהיה פה ה"מלך" שייצג ויקח אחריות על רצון ה' במשך השנה???
על כך במאמר המוסגר בסוף המאמר...

עד כאן התפקיד של הגבר... המלך!!! נו... ומה התפקיד של האשה??? להיות **מלכות!!!** להמליך את המלך!!! לקבל את המלך - בעלה!!! היא מקבלת את רצון ה' שהבעל הביא איתו... היא מיישמת את רצון ה'... היא נכנעת לרצון ה' ומקבלת את רצונו... (כאן חשוב לשים לב: בסופו של דבר זה בית אחד... ושני התפקידים מתערבים אחד בשני ובסוף זה נהיה עיסה אחת... אבל עדיין יש לכל אחד את המשבצת שלו!!! האיש צריך להעמיד ולהגיש את ציווי **המלך** בבית!!! והאשה צריכה להיות **המלכות** שממליכה ומקבלת את רצון המלך... האיש צריך לדאוג לשמירת שבת בבית ואילו האשה דואגת ל**קבלת** שבת... שיהיה צורה של שבת... וכו' וכו'...).

עכשיו: במאמר המוסגר... כאן חשוב לעצור ולהבהיר נקודה מאד חשובה: יש פה נקודה לא לגמרי מובנת... מילא האשה היא המלכות... היא ממליכה את הקב"ה בזה שהיא מקבלת אותו... את זה קל להבין... אבל האיש שהוא כביכול המלך?! הוא כביכול מייצג את הקב"ה??? **מה פשר המשפטים המוזרים האלו???** מי שם אותו למייצג את הקב"ה??? בתור מה הגבר פתאום נהיה המייצג של הקב"ה??? ממתי הוא הוכתר בתפקיד הזה???

בא נדבר ברחל בתך הקטנה ונשאל את השאלה בצורה כזו: האיש מגיע הביתה ורואה שמשוהו לא בסדר בצניעות וכדו'... והוא מבקש מאשתו בעדינות אבל בנחישות ש... שאי אפשר ככה!!! זה מנוגד לרצון ה'... סליחה... בעלי היקר... לך יש בעיה עם זה??? לא!!! למי יש בעיה??? לרבונו של עולם!!! אם זה בעיה של הרבש"ע... אז תתן לו... שהוא יפנה אלי... שהוא יעיר לי... הקב"ה מספיק גדול ואם הוא רוצה... יש לו מספיק דרכים איך לפנות אלי באופן אישי... אבל אתה... למה אתה מכניס את עצמך לתמונה???

לצערנו השאלה הזו נשאלת בצורה כזו או אחרת... ולכאורה זו שאלה!!!

ומה התשובה???

התשובה היא:

בראש השנה ובימים הנוראים הקב"ה הוא **המלך** הקדוש!!! הקב"ה מופיע... ובימים הנוראים באמת רק הקב"ה בתמונה... וכולם זזים לצד... הבעל זז לצד... הרבנים זזים לצד... (גם החברה זזה לצד) ההורים זזים לצד... כולם יוצאים מהתמונה... וכל אחד עומד כמות שהוא בגודל טבעי מול הקב"ה...

והנה... הגיע מוצאי יום כיפור... ופתאום משתנה הנוסח... כבר לא אומרים המלך הקדוש... רק הא-ל הקדוש... רגע... איפה המלך הקדוש "נעלם"??? לא!!! הוא לא נעלם... כעת... ברגע שמתחילה השנה... המלך הקדוש מוסר את אחריות ה"מלך" שבו לבעל!!! הוא מייצג את ה"מלך" הקדוש... הבעל נהיה אחראי על ציווי של מלך... הבעל הוא זה שצריך להגיע הביתה ולדאוג שהבית יתנהל לפי רצון המלך ברוך הוא...

ממילא: גברת יקרה... את שואלת: מה בעלך מתערב לקב"ה בעסקים??? הקב"ה מסר לו את זה!!! הקב"ה במוצאי יום כיפור התשע"ט העביר את הכתר והניח אותו על ראש בעלך ואמר לו: אתה עכשיו אחראי על מלכותי!!! אני כעת כביכול חוזר להיות הא-ל הקדוש... אני כביכול עומד מהצד... ואני רוצה לראות איך אתה מייצג אותי ומנהיג את רצון המלך בביתך... סיים הקב"ה ואמר לבעלך: אני אחזור שוב בראש השנה התש"פ ואז אני אקח את הכתר ואני אהיה המלך הקדוש... ואתה תזוז לצד... אבל במשך השנה אתה תהיה האחראי... אתה תקבע... אתה צריך לדפוק לפעמים על השולחן ולהנהיג בבית את רצון המלך... ממילא!!! זו הסיבה שהבעל צריך להכתיב את הרוחניות של הבית... הוא בתמונה!!! ועוד איך בתמונה!!! כל יום שאנחנו אומרים בתפילה הא-ל הקדוש ולא המלך... זה אומר שהקב"ה מסר את אחריות המלך שבו לבעלך...

נו... אז מה התפקיד שלך??? אם הוא כבר מלך אז מה אני???

אני המלכה - אני המלכות!!! אני ממליכה את המלך!!! אני ממליכה את הקב"ה בזה שאני מקבל את רצונו יתברך שעוברת אלי דרך בעלי...

במשך השנה הבעל דומיננטי!!! הבעל מייצג את המלך!!!

והנה... הגיע ראש השנה... והקב"ה הגיע... וכעת הקב"ה לוקח לכל הבעלים את שרביט המלך... ונשגב ה' לבדו ביום ההוא... כעת רק ה' מלך!!! כל המייצגים של המלך וכל המלכים יוצאים מהתמונה... כעת מה קורה לגבר??? הגבר נרדם... מה פירוש נרדם???

התפקיד שלו נרדם... היות ורק הקב"ה מלך... אז התפקיד של הגבר בתור מייצג המלך נרדם... ומי היחיד שנשאר ער??? המלכות!!! האשה!!!

כעת... כשהקב"ה מלך... מה הדבר היחיד שנדרש מאיתנו??? **לקבל אותו!!!**

את זה האשה כבר עושה כל השנה!!! וזה היום הגדול של האשה!!! ראש השנה זו הממלכה הפרטית של האשה!!! מי המליך כל השנה? מי קיבל את המלך כל השנה??? האשה!!! ממילא היום הזה שהקב"ה מלך לבדו... והדבר היחיד שנותר לנו זה רק לקבל את הקב"ה... כאן הרב"ה הגדול שלנו איך עושים את זה... **זו האשה!!!**

אדרבה... הגברים בראש השנה מאד לחוצים... הם לא כ"כ יודעים מה לעשות עם עצמם... וקצת בצדק... כי ביום הזה האיש נמצא בבחינת "ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם וישן..." ביום הזה המקום הטבעי של הגבר נרדם!!! במשך השנה הגבר מייצג את המלך... וכעת התפקיד הזה זז לצד... כעת הגבר עומד חסר אונים ולא יודע מה לעשות עם עצמו... הוא לא כ"כ בקי ופחות יודע איך עושים את זה... הוא יודע לייצג את המלך, אבל הוא פחות יודע להמליך אותו!!! **מה עושים???** בשביל זה הגבר רץ מהר מהר לבית הכנסת ואז השופר מלמד אותו איך ממליכים... השופר משמיע לו מאה קולות ויבבות של משבר לידה... יסורים שרק אשה מסוגלת **לקבל** ולעבור... והיא מקבלת את זה באהבה וממליכה בזה את הקב"ה!!! והקול הזה מעורר את הגבר...

באיזה משרה דוד המלך מתקנא?? במשרת אם!!!!

בסוף המזמור "לדוד ה' אורי וישעי..." כן... המזמור הזה שכולנו אומרים בחודש אלול... איך המזמור הזה מסתיים??? **"לולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ החיים"** אומרים חז"ל: (ברכות ד.) אמר דוד המלך לפני הקב"ה: יודע אני בך שאתה נותן שכר טוב לצדיקים לעולם הבא, אבל איני יודע אם יש לי חלק ביניהם אם לאו... כן... לדוד המלך יש רגעים מסוימים שהוא לא בטוח שיש לו חלק לעולם הבא... על העולם הבא שלו **הוא לא בטוח!!!!**

אבל למרבה התדהמה... יש מישהו שדוד המלך כן בטוח שיש לו חלק לעולם הבא... תנחנו מ"י??? **אם בישראל!!!!** כבר הוזכר כאן בעבר בגיליון זה, שכשדוד המלך חזר מההכנסת ספר תורה הראשונה... לאחר שהוא פיזז וכרכר בכל עוז לפני ה'... חיכתה לו קבלת פנים מאשתו- מיכל בת שאול, "מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום **לעיני אמהות עבדי**, כהגלות נגלות אחד הריקים..."

דוד כועס על דבריה של מיכל, והוא עונה לה קשות... והוא מסיים בדבריו ואומר לה: **"ונקולתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני ועם האמהות אשר אמרת עמם אכבדה"!!!!**

אומרים חז"ל דבר מבהיל: מה דוד המלך **בעיקר** כועס על דבריה של מיכל?? אומרים חז"ל בזה הלשון: אמר לה דוד למיכל: "אותם נשות ישראל שצווחות אותם וקראת אותם אמהות (-שפחות) אינם אמהות אלא אימהות, **הלוואי יהא לי חלק עמהם לעתיד לבא**, הדא הוא דכתיב: ועם האמהות אשר אמרת- **לוואי עמם אכבדה...** כתוב כאן: שעיקר הקפידה שהיה לדוד על מיכל... למה קראת לנשות ישראל הצדקניות בלשון פחותה... כאילו הם שפחות... הם לא אמהות אלא אימהות!!!! האימהות האלו הם אמותינו הקדושות... מסיים דוד המלך ואומר: הלוואי עמם אכבדה!!! הלוואי ויהיה לי חלק עמהם לעתיד לבא..."

זאת אומרת: דוד המלך, על העולם הבא שלו הוא לא רגוע... הוא לא בטוח... אבל על העולם הבא שלנו- האימהות...? ! ? ! ? על זה הוא כן בטוח... ולכן הוא כ"כ מקנא בנו... הלוואי עלי... הלוואי וגם אני הייתי כ"כ רגוע כמכם, הלוואי וגם אני הייתי זוכה להיות מהנשים השאננות האלו שיודעות בכיורן שהם מסודרות לעתיד לבא...

והשאלה כמובן זועקת אחת ולתמיד: הוי באמת... הוי באמת...

ומלמד אותו פרק בהמלכה... איך תופסים את אומנות האשה... איך ממליכים את הקב"ה!!! איך מקבלים עול מלכותו!!!

האשה??? צריכה מאה קולות של שופר בשביל לדעת איך ממליכים???

היא לא צריכה את השופר... היא עושה את זה בקולה הטבעי... השופר מחקה אותה... היא כבר כל השנה מקבלת את רצון ה'... היא כל השנה גנוחי גנח וילולי יליל **[גונחת ומיללת]** על כל הקשיים שעוברים עליה, והיא יודעת לקבל!!! לקבל באהבה את רצון ה' ולהמליך אותו בזה שהיא מקבלת אותו... וממילא: זו הסיבה שנשים מדאורייתא פטורות מתקיעת שופר...

כי ה"ויפלה ה' אלוקים תרדמה" זה רק על האיש... רק האיש צריך לזוז לצד ביום הזה וצריך לעורר אותו... אבל האשה... המלכה במקומה עומדת...

עד כאן הפשטה של מושגים עמוקים ברובד שהכי קרוב אלינו... וחשוב לדעת את זה...

כשאם בישראל קולטת את משמעות הדברים הכל פתאום מקבל מימד אחר לגמרי... אשה צריכה לדעת שהעבודת ה' האמיתית שלה היא כאן!!! בבית!!!

כאן היא ממליכה את הקב"ה כל השנה!!! כאן היא מקבלת את הקב"ה... לאשה יש טבע לקבל... אשה מטבעה כלי קיבול של עול מלכות... ואת זה היא עושה בצורה הכי מושלמת בזירה האמיתית שלה... מול הילדים... מול הנתונים שהקב"ה מעמיד לה... מול כל הקשיים והסבל השגרתי שאשה עוברת ורק היא מסוגלת לקבל את זה באהבה... ושם היא פוגשת את עול מלכותו יתברך... לאיש יש נטיה מרדנית... יש לו נטיה ל"אני אמלך" ולכן הוא צריך כל הזמן לכופף את עצמו... להכניע את עצמו כל פעם מחדש... גבר חייב כל בוקר וערב לקרוא ק"ש ולהמליך את הקב"ה... אחרת הוא ישכח ויגיד: "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה..." אבל אשה לא צריכה את התזכורות האלו... אשה במהותה - שעשני כרצוני - קרובה לרצוני, נמצאת בממלכה שהקב"ה שם אותה, ומשם, באותם תנאים והתמודדויות ששם אותה ה'- משם ממליכה ועובדת אותו יתברך.

(אגב: חוב קטן... ובאמת לחלק מבתי ישראל שדווקא האשה במצבה הרוחני, אוזנת במקום יותר גבוה מבעלה... מי יהיה פה ה"מלך" שייצג ויקח אחריות על רצון ה' במשך השנה??? אז כן, במקרה הזה, בנוגע לרצון ה' המשמעת והציות לרבנים שהם בגדר מאן **מלכי** רבנן... הם יהיו הייצוג של רצון ה' בבית זה, אבל רק בנוגע לייצוג של רצון ה'... כי ביחס לכל נושא אחר אשה זו צריכה להמליך את הקב"ה בזה שהיא מקבלת את בעלה כמלך עליה, ולקבל אותו כמות שהוא, עם המעלות הנפלאות שיש לו ו... וגם עם הנקודות הפחות חזקות שלו... וגם אם זה מנוגד לשאיפות המקוריות שלה... כאן המקום שלה להמליך את הקב"ה שהמליך עליה את בעלה בנוגע לכל נושא אחר חוץ מייצוג רצוני יתברך וכו'... ואכמ"ל...).

בדיוק דוד המלך ? ! ? בדיוק הוא לא בטוח שיש לו חלק לעולם הבא... ובדיוק אנחנו כן??

מה ההיגיון בזה?? אם לנו בטוח שיש חלק לעוה"ב... אז מה ההיגיון שלדוד המלך יש מה לחשוש שמא בדיוק לו- לא יהיה חלק לעולם הבא??

והעניין הוא ככה: מסר חד כתערה!!!

יהודי נשלח לעולם הזה לעשות מה שצריך!!! מה שמוטל עליו!!!

מי שעושה מה שמוטל עליו בעולם הזה... זוכה לעולם הבא!! נקודה... אין פה מה להבין... אין פה מה להתפלסף... אין פה כל מיני חשבונות מסובכים...

כל אחד צריך שיתברר ויתאמת אצלו מה חובתו בעולמו... ואם הוא עושה מה שמוטל עליו... לא משנה אם הוא אברהם אבינו, או הקצב של השכונה... יש לו חלק לעולם הבא...

עד כאן ברור??

וכאן מתחיל הסיפור: לאמא יהודיה אין ספקות... אין אצלה שטחים אפורים... היא יודעת בדיוק מה מוטל עליה!!! מה פירוש... יש הררי כביסות... צריך להכניס אותם למכונה??

צריך לתלות אותם ליבוש?? צריך לקפל ולהכניס לארון?? **צריך או לא צריך??**

צריך!!! יופי... אני כבר יודעת מה ה' רוצה ממני בחצי שעה הקרובה... את זה!!!

הלאה... קמים בבוקר... צריך להלביש את יענקי?? צריך להכין סנוויץ לשושי?? צריך ליטול ידיים לאבריימי?? צריך או לא צריך?? צריך!!!

יופי... אני שוב יודעת בדיוק בדיוק מה ה' רוצה ממני לבוקר הזה...

הלאה... צריך היום לאכול ארוחת צהרים?? צריך לטגן בצל?? צריך לשים כוס מים אחת?? צריך לשים כוס אורז אחת?? צריך לשים על האש ולחכות חמש דקות בשביל שיהיה פה אוכל?? צריך או לא צריך?? **יופי!!! אני יודעת מה ה' רוצה ממני!!!**

וכן הלאה וכן הלאה... אמא בישראל יודעת בדיוק מה ה' רוצה ממנה... אשה מקבלת הוראות עדכניות כל חמש דקות מחדש מה היא צריכה לעשות...

וכפי שסיכמנו מי שעושה מה שצריך.. הדרך שלו בטוחה לעולם הבא... אין פה מה להסתפק.

לעומת זאת דוד המלך יושב בבית המדרש וכל היום הוא צריך לקבל החלטות והכרעות ולהפעיל שיקול דעת מה רצון ה' במקרה הזה... ומה ה' רוצה בסיטואציה הזו... האם לסגור כעת את הגמ' וללכת לטפל בנושא פלוני אלמוני... או אולי להמתין עם זה... ואולי יתברר שזו מצוה שיכולה להיעשות ע"י אחרים... כיצד להכריע בנושא פלוני הכ"כ מורכב... האם להגיע לפשרה או לחתוך בסכינא חריפא??

האיש כל הזמן צריך לקבל הכרעות... והוא כל הזמן צריך לבדוק את עצמו בזכויות מגדלת האם יש לי נגיעה אישית שלכן אני נוטה להכריע בצד כזה או אחר... והאם אני לגמרי לגמרי צודק בסדר העדיפויות ובסולם הערכים...?? את מי לדחות ואת מי לקבל?

וכולי האי ואולי... אחרי כל חשבון הצדק ונקיות הדעת... אולי אני עדיין טועה ובגדול?? (כן... רבי יוחנן בן זכאי בגיל מאה ועשרים על ערש דווי בוכה ואומר: שני דרכים לפני ואיני יודע באיזה דרך מוליכים אותי) כך זה דוד המלך... כל היום הוא יושב בבית הוראה על גחלים וצריך לפסוק הלכות... וכל הזמן הוא עם יד על הדופק... האם אני צודק או לא צודק??

והנה... הגיע יום הדין!!!!!! ודוד המלך צועד לתפילה בבית הכנסת כולו חיוור כסיד!!! **"סמור מפחדך בשרי וממשפטך יראתי"** כולו זוחל ורועד... מי יודע... האם השלמתי חוקי או לא?? והנה... בדרך הוא עובר ליד הגינה... ומה הוא רואה שם?? אמאלה שאננה (אולי עם מסיכה) משחקת עם הילד שלה בגינה... נד נד... ולבו יוצא מקנאה...

אוי אוי... חושב לעצמו דוד המלך- .אני כ"כ מקנא באמא הזו... **היא יודעת בדיוק מה ה' רוצה ממנה כעת!!!!** היא יודעת בדיוק מה היא צריכה לעשות ברגע זה!!! והיא עושה את זה באופן הכי מושלם!!! היא יודעת שעכשיו צריך לעשות ליענקי נד נד... והיא עושה את זה!!! באהבה!! בנאמנות!! במסירות אין קץ!!! והיא שאננה... בטח... היא יודעת שהיא עושה מה שצריך...

מי יתן לי את השלווה הזו?? מי יתן לי את השאננות הזו?? את היציבות והבהירות הזו שאני יודע שאני עושה מה שצריך??

דוד המלך מוזיל דמעה... ופונה לאבא שבשמים... אנא ה'... מה שבטוח בטוח...

בזה יום הדין- אני מתחנן לפניך שאזכה להיכתב בספר של אותה אמא... זו עם הנד נד מהגינה... אנא ה'...

את זה דוד המלך מבין... את זה הוא מסביר למיכל בת שאול שלא הבינה את זה...

ועל זה מיכל בת שאול נענשת... שהיא לא מספיק העריכה את האמא שבה!!! את המקום האימהי שמקבל פקודות נון סטופ ישר מהרבש"ע... ויודעת בדיוק מה היא צריכה לעשות!! מיכל בת שאול השתוקקה להניח תפילין... היא זיכתה את האמהות האשכנזיות ליטול לולב מידי שנה ולברך אשר קדשנו במצוותיו וצונו על נטילת לולב... היא מאפשרת לאימהות להגיע לבית הכנסת בראש השנה אחה"צ ולברך לשמוע קול שופר ולהרגיש טוב... הנה... גם אני זכיתי לקיים מצות שופר למרות שאינני מצווה ועושה... אשרי חלקם של נשות ישראל הצדקניות שכ"כ מבטאות את תשוקתם למצוות ה'...

אבל במקביל דוד המלך נוזף במיכל ואומר לה: למה לך?? למה לך לחפש מצוות שאינך מצווה ועושה... הרי אין מצווה ועושה יותר גדולה ממך!! כל רגע מחדש ה' מצווה אותך מול נתוני השטח השוטפים... תכיני ארוחת צהרים... תשכיבי את

אני לדודי!!!!!! האם ה"אני" הזה בכלל קיים?? יוצאים לחיפוש נרחבים...

את ההכנות לראש השנה אנחנו פותחים במילה: אני!!!! אני לדודי ודודי לי...

בימים שלפני ראש השנה אנחנו צריכים בראש ובראשונה להתמקד בבדק בית מי הוא אני... ועד כמה אני בכלל- אני... בעצם, מי אמר שה'אני' הזה בכלל קיים... סו"ס אנחנו הרי רוצים לתת את ה"אני" ל"דודי..." אז בא נבדוק מה מצבנו... איפה הוא... אולי הוא נאבד לו אי שם ונבלע בין ההמונים...

ובכן: כאן המקום לעשות חשבון נפש מעמיק בייחס לאויב מספר אחד של ה"אני..." הלא הוא הלחץ החברתי והקצב החברתי... וחוסר ההערכה שלנו לדברים שאנחנו עושים, כי... הרי כולם עושים את זה... אז מה מיוחד כאן בעצם?

אבל רגע!!! כאן חשוב להדגיש נקודה מאוד מאוד חשובה: כולם יודעים להצביע על המחדלים הרוחניים שנובעים מתופעת העדריות החברתית... שכתוצאה מזה יתכן שקיים מחדל ציבורי בעבודת ה'... שכולן נכשלות נניח בפאות ארוכות או שאר ערכים בסיסיים ביהדות שכל אחד בפני עצמו מבין שזה לא בסדר... אבל ברגע שככולם עושים את זה... זה נהיה סוג של אישור מהדלת האחורית שכולם נגזרים אחרי כולם בלי חוט שדרה אישי וללא ביקורת עצמית איך אני עוברת על רצוני יתברך... כמו כן אם משום מה כולם מטייחים איזה ערך רוחני חשוב... אז כולם נגזרים אחרי כולם... ואכן באמת יש רשימה של מחדלים בעבודת ה' שנזקפים לעדריות הציבורית שברגע שככה כולם עושים... אז אוטומטית אני נגרר אחריהם בלי לחשוב פעמיים.. **זה הנזק היותר מוכר** שנזקף לעדריות החברתית...

אבל!!! צריך לדעת שדווקא החלק הזה, הוא הנזק הרוחני **היותר קטן** שנזקף לעדריות הציבורית!!! כי הבעיה האמיתית והנזק הגדול באמת שנזקף לעדריות הרוחנית שלנו... מדובר בבעיה הרבה יותר עמוקה ושורשית... **הרי כך:**

ברגע שכולם עושים מה שכולם עושים!!! וכולם מוכרחים לעשות מה שכולם עושים... כתוצאה מזה נוצר מצב שישנה רשימה ארוכה של דברים **כ** טובים **וכ** נפלאים שהיות והם השתרשו בכלל ישראל וכולם עושים את הדבר הנפלא הזה... דא עקא!!! שברגע שככולם עושים את זה והרי אני עושה מה שכולם עושים... **ממילא זה נהיה מובן מאליה!!!** אין לי טיפת הערכה למה שאני כבר עושה... כי...

הילדים... תני צומי לשושי שכבר חצי שעה עושה ברוגז ומחכה לפיוס ממך... בשביל מה לך לחזר אחרי מצוות שאינך מצווה ועושה??? את מלאה במצוות בלי סוף... כן... דוד המלך יום אחד היה בבית המרחץ והוא נבהל לגלות שהוא שרוי בלי מצוות!!!! ואז הוא נזכר במצוה שניתנה ביום השמיני, והוא מקלס עליה ואומר: "למנצח על השמינית..." נו... מה תעשה אשה אם היא תמצא את עצמה ללא מצוות...??? מה התשובה?? אשה בחיים לא תמצא את עצמה בלי מצוות!!!!

תמיד הכביסות יחכו לה... תמיד המטלות ימתינו לה... תמיד מישוהו שם יבכה וירצה משהו... עליה נאמר הפסוק "אשרי שומרי משפט עושי צדקה בכל עת", מי הוא זה שעושה צדקה בכל עת?? זו אם בישראל שבכל עת בכל עת ובכל שעה, היא מצווה ועושה סביב השעון...

אשה אף פעם לא תמצא את עצמה בבעיות מהסוג של דוד המלך!!! היא אף פעם לא תהיה ללא מצווה... ועל זה דוד המלך נזף במיכל ואומר לה:

למה את מחפשת לרעות בשדה שלנו- הגברים? למה את מזלזלת בתפקיד שלך??? למה את מתייחסת לתפקיד הנשי שלך כאילו זה סוג של שפחה... אותו תפקיד אימהי, שאת חושבת שהוא עבדות... אינם אמהות אלא אימהות, ולוואי עמם אכבדה,

מיכל בת שאול כבר מבינה את זה... השאלה האם אנו מבינות את זה??

בשביל זה יש עשרת ימי תשובה!!!! לחזור בתשובה הכוונה היא לשוב!! כל אחד צריך לשוב למקומו!!! עד עכשיו היה בלגן... כל אחד ישב במקום של השני... ובעשיית אבא שבשמים מבקש מכולם... כל אחד שישב למקומו... כל אחד שיבין איפה העבודת ה' האמיתית שלו... שיגדיר לעצמו מה חובתי בעולמי... מה המשבצת המסוימת שלי... לפי הנתונים שלי...

כל אחד יתבצר בעמדתו... בתפקידו ובמשימתו, וכך ביחד נקלס לקל עילאה, ונקרב את הגאולה...

כי מה כ"כ מיוחד בזה... הרי ככולם עושים את זה... אם ככה, מה יש לי לטפוח לעצמי על השכם שאני עושה את זה?? זה הרי מינימום... כי... כולם עושים.

לדוגמא: יצא לי לדבר עם אברך שמטופל בלע"ר בששה ילדים צפופים... אותו אברך טען לי בשכרון לב שהוא ורעייתו מרגישים שהם לא מספיק ממצים את עצמם מבחינה רוחנית... הם מרגישים שהם חיים יותר מידי את חיי החומר והשוטף... וצריך לתת גם משהו לה'... הם מרגישים צורך להתחזק במשהו... לקחת איזה משימה בעבודת ה'... וא"כ נפשם בשאלתם: איזו קבלה צריך לקבל וכו'... איך אפשר לעבוד את ה' יותר...

אמרתי לו: אבל רגע... יש לכם ששה ילדים... ואתם מגדלים אותם במסירות ובאהבה... זה מסתמא לא קל ולא פשוט... ועד כמה שאני מבין אתם עושים את זה למענו יתברך... אז כל הכבוד... אתם כבר עושים המון למענו יתברך... למה זה לא מספק אתכם? למה אתם לא מרגישים בזה סיפוק??

הוא הסתכל עלי כאילו נפלתי מהירח!! מה... מזה אתה מתפעל?? אתה רוצה שאני ארגיש סיפוק מזה שאני אבא לששה ילדים?? מה מרגש בזה?? מה מיוחד בזה?? סליחה... אני חרדי או לא?? לכל חרדי בשכונה שלי ובשכבת גיל שלי וב'כניסה' שלי "אמור" להיות לו בין חמשה לשבעה ילדים... זו נקודת הפתיחה... **ואז לפתע הוא שתק לכמה רגעים ואמר:** בעצם אתה צודק שזה לא קל לגדל ששה ילדים!! זה מאתגר וקשה!! ואפילו מאוד קשה!! אנחנו כמעט ולא מגיעים לעצמנו... אבל מכאן ועד להרגיש סיפוק שזו השליחות שלי ולהסתפק בזה?? מה הקשר?? וכי מה רצית שאני אעשה עם הילדים שלי?? שאני לא אגדל אותם... שאני אשלח אותם לאימוץ...??

הנה!! הנה המחדל הגדול ביותר בתופעת העדריות הרוחנית בדורנו...

יש פה אבא ואמא שהקב"ה ביקש מהם שיסכימו להיות הביביסיטר של ששה אוצרות שלו... שש נשמות ישראל קדושות!! לא... לא מדובר בילדים חולים רח"ל... גם לא מדובר בילדים עם שלל בעיות חריגות אחרות... אבל סו"ס מדובר בילדים... ולא צריך להרחיב שבגידול ילדים יש כידוע צער גידול בנים ו... והרבה צער וכאב ראש... וכל העול של החינוך והפרנסה וכו' וכו'... אז למה אתה לא יודע להעריך את זה שאתה מגדל את הבנים של ה'???

נו... למה?? כי... כי גם לכל השכנים בבנין החרדי יש שבעה ושמונה ילדים...?? **לכן מה?? לכן זה לא מיוחד ולא שווה??** הנה המחדל!! זה המחדל העיקרי בעדריות שלנו...

דוגמא נוספת: אשת אברך מרגישה שהיא לא מספיק מתמסרת למענו יתברך... היא מרגישה צורך לקבל על עצמה איזה קבלה מיוחדת ש'תרומם' אותה לקראת ימים נוראים... ואז שואלים אותה: רגע... אבל בעלך אברך כולל שלומד כל היום כולו?? היא מסתכלת בתדהמה ולא מבינה על מה מדברים... מה... מה מרגש בזה שבעלי אברך?? הרי את זה כולם עושים במגזר שלי... יש בכולל של בעלי עוד שמונה מאות אברכים חוץ ממנו...

אז מה... לכן מה?? לכן זה שאת מוכנה להתמסר למען התורה הקדושה לא שווה כלום... ואת נאלצת לחפש מתחת הריצפה איזה קבלה מיוחדת או אולי תפילת מנחה במנין בשביל להרגיש שאת עושה משהו כן שווה??

כאן!!! כאן המחדל העיקרי שלנו בייחס לעדריות הציבורית... פה נמצא עיקר המחדל!!!

אני לדודי ודודי לי... הגיע הזמן שנזיז את ככולם לצד... לא מעניין אותי מה כולם עושים... שום דבר לא נהיה מובן מאליו... כעת אני עומד מול דודי בגודל טבעי... **אני!!!** נקודה. מי אני? מה אני עושה בחיי? ובעיקר – למה??

אני לא מחוייבת לגדל משפחה... אשה פטורה ממצוות פריה ורביה... וגם בעלה שחייב... כיון שיש להם בן ובת זהו... הם יצאו ידי חובה... והנה... אנחנו התנדבנו לפתוח פנימיה לבורא עולם!! הסכמנו להרחיב משפחה ולגדל לאבינו שבשמים משפחה ברוכת ילדים...

רבש"ע: אני---לדודי!!! אני מתמסרת אליך באהבה... מוכנה להתמסר ביתר שאת ולהמשיך הלאה לגדל את המשפחה שלי למענך... זה ה"אני לדודי" הכי גדול שיכול להיות...

לא להתחיל משהו חדש... לא!!! פרנציפ לא!! רק מה כן?? להתחיל לבדד את התא של "אני!!" את מה שאני כבר עושה אבל לא מספיק ממקום של אני... הגיע הזמן לעשות את זה ממקום של "אני לדודי"!!!

בימים אלו בדף היומי אנחנו פוגשים במסכת כתובות את הסוגיה שחז"ל מתעקשים בקנאות לטעון שאדם לא מחויב לזון את בניו ובנותיו!!! כמה שזה נשמע אבסורדי... כמה שבעיניים שלנו זה נשמע הדבר הכי מינימלי... אבל חז"ל מתעקשים שברמת העקרון בן אדם לא חייב לזון את בניו ואת בנותיו... לו יצויר שאדם יחליט שהוא נשאר במיטה ולא יוצא לעבוד ולפרנס את משפחתו אין שום אמצעי אכיפה להכריח אותו לזון את הילדים שלו... מהיום תדעו: עקרונית מגיל שש ומעלה אדם יכול לשלוח את הילדים שלו לרחוב...

למה?? כי מה נעשה... שאלבא דאמת זה הילדים של ה'!! הם מוטלים עליו... וכמו שה' דואג להאכיל את בני העורב האכזר שלא מרחם על בניו... כך ברמת העיקרון על ה' מוטל לפרנס את הילדים שלו וברמת העיקרון אני יכול להתנער מזה... כל טוב... הלכתי לישון...

אבל לא!!! אני לא מתנער... אני לוקח אחריות... ואני דואג לפרנסה... עוקב בחרדה אחרי המצב בחשבון... הולך לחנות וקונה לחם... ולא רק לחם אלא ירקות וחלב ודגים... למי?? להכנסת אורחים של הרבש"ע!!! אומרים חז"ל: "אשרי שומרי משפט, עושי צדקה בכל עת..." מי זה ה"עושי צדקה בכל עת"? אומרת הגמ': זה מי שזן בניו ובנותיו כשהם קטנים...

זאת אומרת: אבא יקר שהולך לעבוד לפרנסתו בשביל להביא אוכל הבייתה... אמא מסורה שמטגנת שניצלים לארוחת צהרים שגרתית... זה **בית תמחוי!!** זה מפעל הזנה לילדים של ה'... אה... מה רצית שנעשה?? שלא נאכיל את הילדים שלנו??

מה זה משנה... תכל'ס... כעת אני מאכילה את האצרות של ה'!! **יוחשבה לו צדקה!!** ה' מחשיב את זה כצדקה... אז מה זה ההובי שלי... אז מה והילדים שלי זה כל החיים שלי... אבל על הדרך הם גם בבת עינו של הקב"ה... ואני!!! אני מגדלת אותם! כל הכבוד לי...

כבר שאל פעם הגאון ר' שמואל רוזובסקי זצ"ל: אנחנו אומרים בהפטרה "אשר בחר בנביאים **טובים**..." מה פירוש נביאים טובים?? וכי יש נביאים רעים?? ענה ר' שמואל בפשטות: לא!! באמת אין נביאים רעים... אבל אז מה... לכן מה?? וכי בגלל שאין נביאים רעים... לכן אסור לנביאים להיות טובים??

על אותו משקל: עומדת לה אם בישראל שמוסרת את נפשה מעל ומעבר למען בניו של מקום... וכשהיא מעיזה להתחיל להעריך את ה"אני לדודי" שלה... היא מיד נוזפת בעצמה... וכי... וכי מה האופציה השנייה?? לזרוק את הילדים שלי ביאור...?? להרעיב אותם??

ומה התשובה? אז מה... אז מה והאופציה השניה היא להיות אמא רעה... זו לא סתירה שברגע שיש כאן אמא טובה לילדיה... זה דבר עצום ונפלא!! זה שכולם כאלו... זה שאין אופציה אחרת זה לא מאפיל לרגע על גודל השליחות שצריך להעריך אותה...

זה ה"אני" שאותו צריך לתת לדודי... אני לדודי!!!

אני מוכנה להמשיך להיות אמא למענך... אני מוכנה להמשיך לאהוב את התורה שלך ולהתמסר לקביעות עיתים של בעלי למרות שלא תמיד זה קל... אני אמשיך לחכות לבני שיחזור מהחידר ולאהוב אותו כמות שהוא... אני מקבלת על עצמי להמשיך להכין ארוחת בוקר צהרים וערב ולסדר את הבית ההפוך הזה מידי ערב... אני מקבלת על עצמי להמשיך ללכת עם הילדים לגינה צעד אחר צעד... גרם מדרגות אחרי גרם...

אז נכון... שכשאני מגיעה לגינה אני רואה עוד עשרות נשות ישראל שכולן מטופלות בלע"ר בילדים... אבל אז מה... זה לא מאפיל לרגע על אני!!!! אני לדודי!!!

הגיע הזמן שנפסיק לחפש מתחת הריצפה איזה קבלה טובה ניקח לעצמנו בחודש אלול... אדרבה... במקום לחפש **מתחת** הריצפה... הגיע הזמן להרים את ה"אני" **מהריצפה**... לרומם את מה שאני כבר עושה ולהפסיק לגמד אותו בגלל שגם כולם עושים אותו...

בשביל זה יש לנו חודש אלול שה' לא רוצה לראות אותי יחד עם כולם... הוא רוצה את **אני!** רק את אני!!! אמנם בראש השנה אני אגש אליו בתפילה דווקא עם כולם... בתוך עמי אנוכי יושבת... אבל בחודש אלול יש דגש על "אני!!" הוא רוצה אותי לבדי!!!

מזל חודש אלול בתולה... בתולה מסמלת את חיבת הנישואין וחתונה... החתן חפץ בכלתו לא בגלל שהיא אמא מסורה... לא בגלל שהיא הוכיחה על יכולות מיוחדות... כי בתולה זו בסה"כ ילדה פחות מגיל 12... אין לה איזה קורות חיים מיוחדים להציע... אין לה איזה סיפור חיים מלא עשייה להציע... רק מה כן?? הוא רוצה אותה!!! כי היא היא!!! היא רוצה אותה כמות שהיא!! בלי להשוות אותה לאחרות...

חודש סיון זה מזל **תאומים**... שם!! במעמד הר סיני עמדנו ככולנו **ביחד**... שם כולנו קבלנו על עצמנו **כאיש אחד** נעשה ונשמע... כן... בייחס למינימום יידישקייט... כאן כן צריך לחץ חברתי... בריא לנו לגור בעיר חרדית שחילול שבת זה מופקע... חוסר צניעות מופגן זה גם מחוץ לתחום... בייחס לעול תורה בריא לנו לחיות בגבולות ובמוסכמות חברתיות שמפקיעות לגמרי חריגה של קיום אדומים מרצון התורה... לכן בחודש סיון יש לנו מזל תאומים!!! טוב לנו לעמוד אחד מול השני בלחץ חברתי ולערוך השוואות ולעמוד בקצב הרוחני הנדרש...

אבל כשזה מגיע לחודש אלול... ששם נדרש מאיתנו המלכת ה'... קבלת עול מלכות שמים זו יוזמה שלי!! זה מה שאני **מחייב את עצמי**... כאן אסור שמישהו זר יעמוד נגדי... כאן אני לדודי!!! אני הבתולה עומדת מולו לבד לבד ובשמחת לא יתערב זר!!! ה' לא מעמיד אף אחד מולי... זה שכולם כך עושים... וזה שכך מקובל... זה לא מוריד בכהוא זה מה"אני לדודי"!!! לתאומים של חודש סיוון אין רשות להתקרב בחודש אלול... חודש אלול זה חודש של נטו אני!! זה חודש של לוחות שניות שניתנות ללא המולה... דודי רואה רק אותי... לא רואה אף אחד לידי... לא מעניין אותו מה אחרים עושים... הוא מתבונן במעשים שלי לגופו של עניין...

ר' עזריאל זצ"ל תמיד היה משנן באזני הנשים מידי סמינר שלהבת: אל תתחזקו בשום חיזוק חדש!! לא לקבל שום קבלה חדשה!! רק מה??? תתחילו להעריך את מה שאתן **כבר** עושות... תתחילו להעריך את האני!! ואז תתנו אותו-- אני לדודי... תפסיקו להטביע את ה"אני" הזה בחומצה שנקראת ככולם... תוציאו את ה"אני" מהמעגל ותעמידו אותו כיחידה נפרדת של אני!!! ואת האני הזה תתנו לדודי!!!

זה החיזוק הבסיסי והראשוני שאנחנו צריכים לקחת איתנו לקראת ראש השנה... אני לדודי!!!

לפניכם רשימה ארוכה של קבלות!!!! קבלות גדולות ותובעניות..

והפעם לשם שינוי ההוראה היא הפוכה ממה שמקובל לומר: תמיד כשמדברים על קבלות ליום הדין מקובל להסתייג ולומר שצריך לקבל רק קבלה אחת ויחידה... וגם הקבלה הזו צריכה להיות קבלה קטנה... כי "תפסת מרובה לא תפסת..."

אבל הפעם לשם שינוי נחרוג מהכלל הנוקשה הזה... והפעם אנחנו נופיע עם רשימה ארוכה של קבלות... וכמעט את כולם נאמץ לעצמנו... עם אפשרות לבחור שתיים או שלוש קבלות שאת זה אני מוותרת לעצמי... שתי קבלות שאסלח לעצמי שאני משאירה אותם מחוץ לרשימה..

ובכן: אני מקבלת על עצמי:

א. להכין סנדוויצים מידי בוקר לנשמות שה' הפקיד בביתי.

ב. להכין להם מידי בוקר בגדים נקיים - 365 ימים בשנה.

ג. אני מקבלת על עצמי להחליף טיטולים במידת הצורך...

ד. ללכת איתם לגינה לעיתים מזומנים (פעמיים בשבוע... או בהתאם לאפשרויות).

ה. **שירותי אספקה:** לדאוג שכרוב ימות השבוע יהיה בבית באופן קבע לחם, חלב, ביצים, גבינה. אשתדל למלאות את ארונות המטבח במידת הצורך...

ו. **שירותי ניקיון:** אשתדל פעם בשבוע לשטוף את הריצפה.

ז. **שירותי הובלות ותחבורה:** אני מתחייבת לחלוק יחד עם בעלי את האחריות לפזר את הילדים במוסדות ולהחזיר אותם לסירוגין...

ח. **שירותי הזנה:** במידה והאוכל לא מצליח להגיע מהצלחת לפיו של הילד, (או נשכח בדרך) אעשה מאמץ עליון לקרב את זה אל פיו, (אנא ה', זה לא לגמרי תלוי בי, תגמור בעדי).

ט. **שירותי הגיינה:** בעזה"ש מקלחות לכל הילדים.

י. **שירותי כביסה** - מקבלת על עצמי לדאוג לבגדים נקיים לכל יושבי הבית, מצעים ומגבות ריחניים... (בעלי לקח על עצמו את הוצאות אבקת הכביסה, המלבן והבלאי של המכונת כביסה)

יא. **שירותי אבטחה** - אני מתחייבת לדאוג ולשמור על הילדים שלא יעשו דברים מסוכנים, אם זה זהירות בדרכים, אם פעולות מסוכנות, הכנסה של דברים קטנים לתוך הפה..

יב. **שירותי קוסמטיקה:** התחייבות לגזיזת ציפרניים מידי חודש לכל ה'פנימיה', בעלי התחייב ללכת עם הבנים למספרה מידי חודש וחצי, ואני מתחייבת על סידור הקוקו.

כיון שהיו הרבה שהגיבו על חוברת זו, והתבטאו שהיא שימשה להם כ'מחזור לראש השנה', אז השנה, ננסה להוסיף כמה קטעים גם מה'מחזור של יום כיפור' מתוך הבית...

ובכן: ניגש ישר ולעניין... לוידי וה'על חטא'.

יענני החמוד ניגש לאמא ביום הכיפורים ומבקש סליחה מכל הלב...

ועל כולם אמא סליחות סלחי לי מחלי לי כפרי לי...

על חטא שחטאתי לפניך בקשקושים על הקיר..

על הכוס ששפכתי בכוונה על הריצפה...

על הפלאפון שהטבעתי בתוך המים ת.נ.צ.ב.ה...

על פפפפ שעשיתי באמצע האוכל ולכלכתי את כולי וגם אותך ואת המפה...

על החיתול והמוצץ והכדור והאיש של הפליימוביל שזרקתי מהחלון של הבית שוב ושוב...

על הבית שאמור היה להיות מסודר לקראת שבת.. ונראה כמו... בגללי.. (:

על האצבע שהכנסתי בכוונה לתוך הפה והקאתי את כל מה שאכלתי..

על הרצפה הנקיה שחמש דקות אח"כ כבר לא רואים זכר ממנה....

ועל כולם אמא סליחות, סלחי לי, מחלי, כפרי לי...

מה... לא תסלחי לו? לא תמחלי לו... האם תיעני לו בשלילה ובקרירות ותגידי ליענקי... לא!! אני לא סולחת לך...? איך אפשר שלא... כזה מתוק...

את מבינה, מאזינה, מביטה, מקשיבה לקול הענוג שלו... איך אפשר לעמוד מול המתיקות הזו... והוא עוד מבקש סליחה...

כעת נעבור אלייך, למחזור האמיתי, שמחכה כבר מהבוקר לכמה דקות של רגיעה...

אשמנו, בגדנו... מה נאמר לפניך יושב מרום ומה נספר לפניך שוכן שחקים... סרנו ממצוותיך ולא שווה לנו... ואנחנו הרשענו...

ועל חטא שחטאתי לפניך בלשון הרע...

ועל חטא שחטאתי לפניך בחוסר זהירות בדיני ממונות

ועל חטא שחטאתי לפניך בחוסר צניעות...

יג. **שירותי רפואה** - במידת הצורך, אשתדל ללכת לקופת חולים, חיסונים, מעקבים, אינהלציה... ושלא נצטרך מעבר לזה...

יד. **שירותי חינוך** - אשתדל להציב גבולות לילדים... מתחייבת להגיד לכל אחד 'לא' לפחות פעמיים ביום... (אנא ה', שאצליח).

טו. שירותי המתנה וסבלנות אין קץ... ועוד ועוד...

וכעת שאלה צנועה: האם נאמרה כאן הגזמה כלשהי?? האם יש פה פרט אחד שהוא לא לגמרי מדויק?? הרי כולם יודו בפה מלא שהרשימה היא חלקית מממש... אפשר להוסיף עוד הרבה הרבה פרטים שהושמטו כאן... (מחוסר זמן לפרט כ"כ הרבה...) אז איפה הערכה?? למה אנחנו לא זוכרים לעצמנו את זה?

למה אנחנו מחפשים את רצון ה' במחזות אחרים?? וכי חסרה לנו עבודה יומיומית מול השליחות הגדולה ביותר בחיינו?? וכי יש לנו תמיד תמיד כוחות לעמוד בכל המטלות האלו שאנחנו מחפשים חיזוקים במחזות אחרים??

אז הנה!! השנה אנחנו לוקחים את הקבלות שלנו מהרשימה הזו... ואדרכה... לצורך העניין דווקא נוריד חלק... נבין את עצמנו אם אנחנו בני אדם ולא חייבים להיות מושלמים בהכל... נקבל על עצמנו להתחזק כמה שאנחנו כבר עושים מעל ומעבר!!! נקבל על עצמנו קבלה מעומק לב להתחיל להעריך את גודל שליחותנו... להפסיק לזלזל באני!!! ואת האני הזה שרוממנו מעפר... כעת נקדיש אותו אני--לדודי...

ועל חטא שחטאתי לפניך שהיה איכפת לי מה יגידו ולא מה אתה תגיד...

ועל חטא שחטאתי לפניך בברכות שלא בכוונה...

ועל כולם אלוך סליחות, סלח לי, מחל לי, כפר לי...

נו... הוא לא יסלח? הוא לא ימחול לך?? האם תיעני ממנו בשלילה ובקרירות והוא יגיד לך... לא!! איפה היית עד היום? אני לא סולח לך...!! ?

איך אפשר שלא... כזו מתיקות... אבא שבשמים מבין, מאזין, מביט, מקשיב לקול הענוג שלך... איך אפשר לעמוד מול המתיקות הזו... ועוד כשאת מבקשת סליחה וכ"כ רוצה להיות טובה יותר...

וכאן חשבון הנפש שלי:

האם אני קולטת שאבא שבשמים מבין אותי!! ומאזין לי!! מביט עלי!! ומקשיב לי בדיוק!! אבל בדיוק כמו שאני מבינה את יענקי שלי, מאזינה לו, מביטה עליו לתוך העיניים... ומקשיבה לקול הפנימי המתוק שלו, שאני יותר מכולם יודעת שהוא הילד הכי שלי בעולם, ואיך אפשר שלא לסלוח לו... אני סולחת לך יענקי!! אבא שבשמים, תסלח לי גם אתה...

ושושי כעת ניגשת בתורה, ומבקשת גם היא סליחה: אמא שלי...

ועל חטא שחטאתי לך אמא בבעיות שמיעה סלקטיבית...

ועל בית שהפכתי לך רגע אחרי שסידרת אותו...

ועל ה'הפגנות' וה'הצגות' שעשיתי לך כאן ערב ובוקר וצהריים.

ועל ה'פרפורי לב' שגרמתי לך באיחורים... בחברות מפוקפקות וכדו'...

ועל הבקשות הקטנות שבקשתי ממני, אפילו שהבטחתי 'עוד מעט' (והרבה זמן חלף מה'עוד מעט' הזה)

ועל שהבטחתי לך 'עוד רגע' שרק אסיים את הספר... והרגע הזה עוד לא הגיע...

ועל אדישות שהפגנתי ביום ששי לחוץ ואפילו לא חשבתי להושיט עזרה...

ועל אלף פעמים שהיית צריכה לומר לי להכנס למיטה... שוב ושוב...

ועל כולם אמא סליחות, סלחי לי, מחלי... כפרי לי...

כעת נעבור אלייך, למחזור האמיתי, שנעמדת מולו בשעות דמדומים של עת נעילת שער...

אתה הבדלת אנוש מקדם... ותתן לנו ה' אלוקינו באהבה את יום הכיפורים הזה קץ מחילה וסליחה למען נחל מעושק ידינו ונשוב אליך באמת...

סליחה ה'... אני מבקשת ממך סליחה על:

על שהייה ממושכת מול הצ'אט... קניות ב'און ליין'.

על התפרצויות של כעס שלא תמיד היו מוצדקות.

על ההורים שפעם אחרונה שביקרתי אצלם היה ב.....

על הילדים שלא תמיד היה לי כח להיות סמכותית ולהתעקש איתם..

על בזבזים, מותרות, קניות, וכל הויכוחים והאובדרפט שכרוכים בזה...

ועל כולם אלוך סליחות, סלח לי, מחל לי, כפר לי...

מה... באמת נראה לך שהוא לא יסלח לך? האם הוא ירעים עלייך בקולו ויאמר לך, זהו... די... איבדת את הצ'אט... הפסדת את הרכבת? האם כך תיעני ממנו?

איך אפשר להעליל כזו עלילה... על אבא שנאלץ להתרחק מהבית, והוא כ"כ מתגעגע אלייך, בתו האהובה, וכי מידי דברי בך, זכור הוא נזכר בך, על כן המו מעיו עלייך, רחם מרחם הוא עלייך... וכשאת שבה אליו, הוא מבין, מאזין, מביט, מקשיב לקול הענוג שלך... איך אפשר לעמוד מול המתיקות הזו... ועוד כשאת מבקשת סליחה וכ"כ רוצה להיות טובה יותר...

וכאן חשבון הנפש שלי:

האם אני מבינה את זה? האם אני קולטת שיש פה אבא שכביכול נאלץ לעזוב את הבית, והוא מתגעגע, אוהב, וכ"כ רוצה בתקשורת איתי... השיחות שלי איתו אהובות אליו ואף פעם זה לא נגמר לו... האם אני שומעת את אותה בת קול שמנהמת כיונה ואומרת: 'מה לו לאב שהגלה את בניו', האם פעם טעמתי מה זה להיות רחוקה מהילדים... ועוד כ"כ הרבה שנים? האם אני מדמיינת איזה הצפת רגשות יש לאבא שבשמים מפניה אישית שלי אליו... ועוד סליחה?

אבל כן... נכון... הכל אמת ויציב...

אבל ההלו, סו"ס אנחנו הרי גם יודעים שיש צד שני למטבע, סו"ס אבא שבשמים גם יודע לכעוס, להעניש, ומי בחנק ומי בסקילה, ובל נשכח שאנחנו עדיין בימים ה'נוראים', אם אבא שבשמים הוא כזה טאטע זיסער וכזה חכו ממתקים וכולו מחמדים כפי שהבנתי עכשיו, אז איפה המקום של הדין והכעס וה'סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי'??

אלא שכאן, אנחנו שוב חוזרים ליענקי שלנו, והוא שוב פונה אלייך אמא יקרה, עם הקול המתוק והענוג שלו... והוא שוב רוצה לבקש סליחה, בפעם הקודמת שהוא ביקש סליחה, הוא ראה שאת כזו אמא טובה, כ"כ ממחרת לסלוח, כ"כ לא עומדת מול

המתיקות שלו... אז יש לו עוד בקשה...

אמא, אל יחר בעיניך... רק הפעם... אני רוצה לבקש ממך סליחה על עוד כמה דברים קטנים, אבל הפעם במיוחד, אני ממש מתחנן לפניך... אל תשיבי פני ריקם... אני רוצה לבקש סליחה על משהו מאוד רגיש... ומאוד חשוב לי שתסלחי לי...

אמא מחייכת ליענקי... בטח... כולי שלך... מה שתבקש...

אמא יקרה – אומר יענקי: **תוותר לי!!**

תוותר לי על זה שאני לא רוצה לאכול... ותפסיקי להתעקש איתי...

תוותר לי על זה שאני בן 4 ועדיין לא רוצה להיגמל...

תוותר לי על זה שאני מתעצל להמשיך לזחול ותפסיקי להציק לי ולקחת אותי לפיזיותרפיה המתישה...

תוותר לי על זה שאני רוצה שכל דבר תרסקי לי ואני לא מוכן ללעוס לבד...

תוותר לי שאני לא רוצה להזיז את עצמי...

תוותר לי ותסכימי לי להישאר מוגבל, ומרותק לכסא גלגלים כל חיי...

ועל כולם אמא סליחות, תוותר לי, תעזבי אותי... תניחי לי... תני לי לחיות...

וכאן לפתע אמא מפתיעה!!! אמא מתרוממת מהספה וזועקת בקול לא לה...

לא יענקי!!! לא! לא! אין על מה לדבר!! אני לא אוותר לך!! לא אוותר לך! לא אשכח ולא אסלח... אתה תגמור מהצלחת ואני לא הולכת לוותר לך... אתה תהיה בריא וחזק ואני הולכת להתעקש על זה, ואני החזקה פה ואני אנצח!! אתה תהיה ילד מפותח ובריא... אתה תלך על שתי רגליך הבריות... אני אלך איתך שבוע שבוע לפיזיותרפיה כי אתה חייב ללכת...

אני מוכנה למחול, לסלוח, לכפר... אבל לא לוותר!!!

אני לא הולכת לוותר

ע ל י ! !

איכפת לי ממך... אתה יקר לי מידי בשביל לוותר עליך...

אני מוכנה לסלוח לך, למחול לך, לכפר לך... אבל לוותר??

כל האומר אמא וותרנית יוותרו מעיו... ומי שחושב שאמא שמוותרת לילד זו אמא טובה שיוותרו מעיו... הוא לא קולט שזו האמא הרעה ביותר בעולם... ואני אמא טובה ולכן אני לא אוותר לך!!! לעולם לא!!!

אני מוכנה למחול לך על כל הסרבנות אכילה שלך עד היום... אני מוכנה לסלוח על כל עגמת הנפש העצומה שנגרמה לי מהעקשנות שלך שלא שתפת פעולה ולא הקדמת... אני מוכנה לסלוח לך בכהרף עין, אבל בתנאי אחד!! בתנאי שאתה מבטיח לי שאתה מתחיל להזיז את עצמך!! שאתה משתף פעולה!!

בנפשי הדבר שאתה תהיה עצמאי! בריא! שתהיה 'בעל ההטבה ההיא', שלא תהיה נכה ומוגבל, אלא נער בריא שמסתדר בכוחות עצמו.

יענקי המום מההתקפה... הוא לא מבין מה קרה לאמא... ואת זה הוא לא כ"כ צריך להבין... דבר אחד הוא הבין: שעל זה אמא לא הולכת לוותר!! וזה מה שחשוב לאמא...

כעת לא נותר לנו אלא להעביר את המיקרופון אלינו ולנסות לחשוב על אבא שבשמים... ננסה לחשוב על האבא הכי טוב בעולם... שידע באמת מה הכי טוב, והוא רוצה אותי 'בעלת ההטבה ההיא', שאזכה לחיי נצח ולא אפסיד אותם על נזיד עדשים... ועל זה הוא לא הולך לוותר!!! פה הוא לפתע נהיה קשוח תקיף ו'לא מוכר',

בא נחשוב על אבא שבשמים... איך אני מסביר לבתי האהובה, שאני לא הולך לוותר עליה!! למחול אני מסכים ולוותר לו...

נבין את אבא שבשמים... נבין אותו שכמה שהוא אבא טוב... אבל לוותר עלי הוא לא יכול... אני יקרה לו מידי בשביל להפקיר אותי בעתיד הנצחי...

זו הסיבה שלפעמים הוא נראה כ"כ תקיף, כ"כ איום ונורא, הוא בסה"כ רוצה אותי!!! הוא רוצה שאני אבין ואפנים שהשלמות הרוחנית שלי היא בנפשו!! הוא אפילו לא מהסס להסתכסך איתי בשביל זה... הוא לא מהסס לתת לי תחושה מנוכרת, ושלפעמים באות לי מחשבות קשות כלפיו...

הוא מתנהג איתי בדיוק כמו שאני מתנהגת עם ילדי הקט... ואני עומדת מאחורי זה!! גם אני יודעת להיראות אמא 'רעה' כשאין לי ברירה... אני לא נרתעת שיענקי שלי יחשוב 'איזה אמא רעה זו', (והוא כבר אמר לי את זה לא פעם... הוא יכול להגיד עד מחר...) העתיד שלו יקר לי ואני מוכנה לשלם על זה כל מחיר...

אבא שבשמים, אני מבטיחה לך שינוי!! מהיום אני מתייצבת על דרך טוב, מהיום נתחיל יחד כברת דרך חיובית בנושא איקס שרק אני ואתה יודעים שצריך לעשות שינוי כאן ועכשיו, גם אם זה יהיה כרוך בויתורים, וחסימות, וזה יהיה קשה... אני בכל זאת הולכת על זה!! אני לא אעשה לך את זה!! אני לא אעשה לך את ה'הצגות' ששושי עשתה לי השנה עם הסרבנות שלה... אני לא אעשה לך את העוול הזה...

כמובן שהדרך החדשה הזו תהיה כרוכה גם במעידות חד פעמיות... וזה נורמלי... זה חלק מהחיים... זה לא מה שמרתיע אותנו... אבל בכל זאת יצאנו לדרך...

סיימתי את תפילתי... את וידויי...

ובת קול יוצאת ואומרת: 'לכי אכלי בשמחה לחמך ושתי בלב טוב את יינך כי רצה אלוקים את מעשיך...'

מוקדש בהערצה לכל נשות עם ישראל.
יהי ה' עמכן, יקבל תחנוניכן,
יזכה אתכן לגדל דורות ישרים ומבורכים.
כתיבה וחתימה טובה
לכל בית ישראל.